

Thema

De dode belijder

Teksten van Engelse Strict Baptists

Strict Baptists halen in hun preken en verhandelingen thema's aan. Op deze pagina kunt u lezen wat zij in hun preken aanhalen over de dode belijder, naamchristen.

INHOUD

1. W. Gadsby over de dode belijder.....	2
2. J.C. Philpot over de dode belijder.....	6
3. J.C. Philpot gehele preek over de huichelaar.....	19
4. J. Warburton sr. over de dode belijder.....	30

W. Gadsby in zijn preken over de dode belijder

Overgenomen uit William Gadsby Deel 3

Gadsby in een preek over Jesaja 33:20

De oude mens is het zaad van satan, bestaat in zijn beeld, heeft zijn vader lief en vecht voor zijn helse eer. Hij kan óf in openlijke goddeloosheid óf in uiterlijke vroomheid handelen. Hij kan zelfs opkomen voor de leerstellingen van het Evangelie zonder de kracht, of met aanmatigende bedoelingen. Hij kan praten over volmaakte heiligheid in het vlees en heel veel zelfverloochening of nederigheid voorwenden. Ja, de oude mens kan onder de bedrieglijke werkingen van zijn vader de duivel óf goddeloos óf godsdienstig zijn. Ook kan hij in de godsdienst rondjes draaien al naar gelang de omstandigheden voordelig blijken te zijn. Elke soort van godsdienst zal in de smaak vallen en voor het doel van pas komen, mits het leven en de kracht van de echte godzaligheid in en vanuit de Heere Jezus Christus, zoals deze aan de ziel meegedeeld en daar in stand gehouden wordt door de onoverwinnelijke inwerking van God de Heilige Geest, maar worden versmaad en tegengestaan. In alle bewegingen van de oude mens worden de ware eer van Christus en de kracht van de levende godzaligheid verafschuwd.

..

Het is één ding dat iemand erkent dat hij een snode zondaar is, maar het is wat anders om werkelijk schaamte voor God te voelen vanwege zijn snoodheid, en zich met gevoel te verfoeien en te walgen van de wortel zelf, waaruit alle zondige daden ontspringen. Er zijn belijders, zelfs van de leerstellige waarheid, die veel over hun verdorvenheden praten, en in feite hebben ze ook weinig anders om over te praten. Ze spreken er vaak over alsof het een zoete bete was, of een zaak van weinig of geen belang. Maar dit is niet het geval met ware gelovigen in de Heere Jezus Christus. Want hoewel zij geregeld voelen hoe vreselijk de verdorven natuur opborrelt en werkzaam is, toch is het hun last en hun smart.

...

We zullen vervolgens proberen een ware burger van deze stad te beschrijven. Iedere geestelijke burger van deze stad is iemand die door de onoverwinnelijke kracht van God de Heilige Geest is levend gemaakt, zodat hij voor God leeft, en Christus in de wedergeboorte is gevolgd (Matth. 19:28; Ef. 2:1). De gezegende Geest moet mensen ogen geven om te zien, en een hart om hun behoefte aan een vrije zaligheid te voelen, en Christus als de levende Weg te zien en te voelen, anders zullen ze er tevergeefs naar tasten. En deze weg is zo nauw dat geen eigengerechte aanbevelingen, en geen hoogmoedige, aanmatigende, dorre belijdenis van de leerstellingen van het Evangelie, hoe hoog zo'n belijdenis ook mag zijn, hier ooit kan binnengaan. Geen zondaar kan door deze poort toegelaten worden dan een arme, ontwortelde, ontblote, zondezieke ziel, die geheel verloren en te gronde gericht is in zichzelf en van zichzelf. Zo'n ziel gaat door een krachtig, levend geloof binnen in de Heere het Lam, terwijl ze getrokken wordt door de Vader.

Allen die belijden in deze stad te zijn en die niet binnenkwamen door Christus de levende Weg, terwijl ze geen leven in en van Hem hebben en niet door de Vader zijn getrokken, zijn dieven en moordenaars, en zullen als zodanig behandeld worden, zoals geschreven staat: 'Voorwaar, voorwaar zeg Ik ulieden: Die niet ingaat door de deur in den stal der schapen, maar van elders inklimt, die is een dief en moordenaar' (Joh. 10:1).

Maar iedere geestelijke burger heeft een levenskrachtige vereniging met Christus en leeft in Hem. Hij wordt ertoe gebracht te voelen dat hij niet één sprankje geestelijk leven of licht heeft dan dat aan Hem ontleend is; en wat van Hem komt, zal zeker tot Hem leiden. Heeft God iemand de reinheid, de reikwijdte en het gezag van Zijn heilige wet geleerd? Is zijn mond daardoor gestopt en zijn hoop afgesneden en vergaan? Is hij ertoe gebracht om met gevoel te erkennen en te belijden dat zijn verdoemenis rechtvaardig is? Heeft hij gevoeld dat hij geen kracht heeft om zijn eigen ziel te helpen of aan de toekomstige toorn te ontkomen? Voelde hij dat hij niet één juiste stap kan nemen, hetzij in werken als plicht of in geloof als plicht, maar dat al zijn bewegingen, werken en wegen zijn last, dienstbaarheid en ellende alleen maar vermeerderden? Is hij uit een gevoelige noodzakelijkheid, door de levengevende kracht van Gods Geest, getrokken tot Christus als zijn enige Toevlucht en Fundament van hoop? Voelt hij een zoet vallen op Hem en een gelovig ingaan in Hem, en wordt hij in staat gesteld om daar zijn last en zorgen af te werpen? Zo iemand is werkelijk tot Christus gekomen, is een burger van deze stad en zal leven en heersen met Christus.

Zo'n zondaar zal ertoe gebracht worden te weten dat alles wat hij voelt of bezit wat de hoogmoed van het hart voedt of hem opblaast in eigendunk, niet van God is, of het zich nu in een onheilige of in een godsdienstige vorm voordoeft. Het is slechts brandstof voor het vuur, want de Heere 'heeft te Sion vuur en te Jeruzalem een oven' (Jes. 31:9). God is vastbesloten dat de rechtvaardige beproefd zal worden (Ps. 11:5; Zach.13:9). Ja, de Heere Jezus Christus Zelf is 'als het vuur van een goudsmid, en als zeep der vollers. En Hij zal zitten, louterende en het zilver reinigende, en Hij zal de kinderen van Levi reinigen, en Hij zal hen doorlouteren als goud en als zilver; dan zullen zij den HEERE spijsoffer toebrengen in gerechtigheid' (Mal. 3:2-3).

Een arme burger kan soms in grote opschudding en in veel verwarring zijn terwijl het proces in de oven gaande is, maar de Heere heeft niet meer haast dan voorspoed. Hij zit plechtig en geduldig bij de oven, en wanneer Zijn gezegende Majesteit Zijn eigen beeld bevindelijk in de ziel zichtbaar heeft gemaakt, zal Hij van vrede spreken. Maar iedere ware burger moet door vuur beproefd worden, en soms is dit een heel heet en pijnlijk proces. Wanneer de Heere toelaat dat hij een mooie voorraad hooi, hout of stoppelen verzamelt, hoe goed het ook bijeengevoegd is of hoe fraai het ook met klatergoud versiert of opgedoft is, hij kan er zeker van zijn dat er een dag ophanden is wanneer een vuur ontstoken zal worden en al dit mooie materiaal zal er slechts brandstof voor zijn. Want 'eens iegelijks werk zal openbaar worden; want de dag zal het verklaren, dewijl het door vuur ontdekt wordt; en hoedanig eens iegelijks werk is, zal het vuur beproeven' (1 Kor. 3:13). Daarom moet een ware burger zijn beproevingen verwachten, en niet veronderstellen dat hij een rustig leven zal gaan krijgen. Maar of hij ze nu verwacht of niet, beproevingen, er zullen beproevingen, pijnlijke beproevingen komen. Als de Heere een poos toelaat dat hij zich innerlijk probeert op te blazen met zijn grote kennis, ja, of met zijn grote bevinding of wat dan ook dat hij bereikt heeft, moet hij in de oven gebracht worden. Daadwerkelijk moet hij uit zijn eigen ik en zijn eigen roem gebrand worden, en naar en in de Heere Jezus Christus gedreven en getrokken worden. Hem moet in het diepst van zijn ziel te voelen gegeven worden dat hij geen krachtig leven of gevoel heeft, geen zekere staat, behalve in en van Christus. Want alles wat niet zijn middelpunt heeft in, komt van en leidt tot Christus, moet en zal verbrand worden, al 'zal hij zelf behouden worden, doch alzo als door vuur' (1 Kor. 3:15).

...

Het is erg gemakkelijk om te praten over een drie-enige Verbondsgod en over Christus, de zaligheid en de verschillende aspecten van de Goddelijke waarheid; ja, zelfs om ze te

prediken en te verdedigen, en er een dood geloof in te hebben. Ondertussen beroemen zulke mensen zich op de vastheid van hun geloof en hun torenhoge vertrouwen, dat steeds stabiel blijft. Ze rekenen af met alle werkelijke gevoelens van de ziekte en plaag der zonde, en van de genezende kracht der Goddelijke genade, die in de consciëntie ontvangen wordt door een levenskrachtig geloof, onder de zalving en kracht van God de Heilige Geest. Ze weten niets van een werkelijk gevoel van een pijnlijke innerlijke ontevredenheid wanneer deze zalving en kracht niet wordt gevoeld. Ik zeg: het is gemakkelijk om enerzijds te pronken met een aanmatigend vertrouwen in de letter der waarheid, en om anderzijds de arme, vertwijfelde, zondezieke en door zonde geplaagde zondaar te verachten, die niet tevreden kan zijn zonder een geestelijk gevoel van de kracht der Goddelijke waarheid.

Maar wanneer de mensen al hun artillerie van aanmatiging en hoon hebben uitgeput op de arme, beproefde kinderen van God met een gebroken hart, zal de Heere nog steeds een volk hebben dat zijn eigen pijn en smart en de plaag van zijn eigen hart zal kennen, en gebeden en smekingen tot de Heere zal doen.

Gadsby in een preek over Psalm 86:15

Onderdrukking, openlijke en verborgen goddeloosheid en losbandigheid zijn echter niet de enige misdaden van deze zondige natie. Nee, mijne heren. Ook zijn er de gruwelijke vormen van huichelarij in een godsdienstige belijdenis, die hun armen gelijk zeeën uitbreiden als een dekmantel voor hebzucht, hoogmoed en wellust, vanaf de gemijterde hoofden tot in alle kanalen van de belijdende staatskerk, en tot in de diverse richtingen van de verschillende dissenters. Allemaal prijzen ze heiligheid en hun heilige kerk aan, terwijl de harten van duizenden van hen de wapens opnemen tegen de echte godzaligheid in haar leven en kracht, zoals deze wordt medegedeeld aan en onderhouden in de ziel door de onoverwinnelijke inwerking van God de Heilige Geest. Een uitwendige vertoning van bepaalde uiterlijke vormen (of 'praktische vroomheid', zoals sommigen het noemen) enerzijds, en een strakke handhaving van de voornaamste leerstellingen van de Bijbel zonder de openbaring van hun heerlijkheid in het hart door de Heilige Geest anderzijds, zijn de belangrijkste kenmerken van wat de godsdienst van dit 'christelijke' land (waarop men prat gaat) genoemd wordt. Maar terwijl de verschillende groepen godsdienstige belijders enorm verschillen op het punt van de leer, kunnen ze allemaal eenstemmig hun gal spuwen op de onderscheid makende kracht van Gods gadeloze genade in het hart. Zo doen ze alles wat in hun vermogen ligt om 'de ziel des hongerigen ledig te laten en den dorstige drank te doen ontbreken' (Jes. 32:6). Het is waar, hun mond is vol van 'vrede, vrede', waar God geen vrede gemaakt heeft. Is er echter een arme, ontwortelde ziel, van wie het hart is opengelegd door de levengevende kracht van God de Geest, en die kreunt onder de opwellingen van de ontdekte en daar gevoelde vuiligheid? Die niet tevreden kan zijn met iets minder dan de Goddelijke toepassing van de liefde en het bloed van Christus op zijn hart? Die ernaar smacht dat de heerlijke, onderscheid makende waarheden van Gods genade in zijn consciëntie bekend gemaakt worden door de onverwinnelijke inwerking van de Heilige Geest? Die niet kan rusten in enkel een holle kennis van de waarheid of in iets minder dan het Evangelie, dat 'niet alleen in woorden' is, 'maar ook in kracht, en in den Heiligen Geest, en in veel verzekerdheid' (1 Thess.1:5)? Zo'n ziel, zeg ik, zal tevergeefs een boodschap van vrede verwachten uit de mond van deze belijders, maar hij zal overvloedig te maken krijgen met de tong van laster en verachting.

Dit is een ontzettend aspect van de zonde van deze natie. De antichrist steekt op verschillende manieren de kop op, en vindt gelegenheid om in heel zijn rijke uitdossing te schitteren, terwijl de werkelijke waarheid van Christus in haar onderscheid makende heerlijkheid en kracht niets geacht worden. Is het geen plechtig bewijs dat de Heere een lankmoedige God is, wanneer Hij ziet dat Zijn heilige Naam, Zijn eer en Zijn waarheid zo veracht en verdraaid worden, en onder een godsdienstige belijdenis zo ontzettend misbruikt worden om te beantwoorden aan doeleinden van vuil gewin? Wie anders dan een lankmoedige God zou toelaten dat stervende mensen lichtvaardig omspringen met Hemzelf en de heerlijke openbaring die Hij van Zichzelf en van Zijn gadeloze werken en wegen gegeven heeft, en alles verdraaien met het doel zichzelf te handhaven in hun hoogmoed, aanmatiging, hebzucht en wellust? De Heere is inderdaad een lankmoedige God.

Stervende stervelingen! Sta eens stil en vraag uzelf af hoe het er met u voor staat. Als u nu terugdeinst voor de proef, wees ervan verzekerd dat er een dag komt wanneer u ter verantwoording geroepen zult worden, zoals geschreven staat: 'En ik zag een groten witten troon, en Dengene Die daarop zat, van Wiens aangezicht de aarde en de hemel wegvlood, en geen plaats is voor die gevonden. En ik zag de doden, klein en groot, staande voor God; en de boeken werden geopend; en een ander boek werd geopend, dat des levens is; en de doden werden geoordeeld uit hetgeen in de boeken geschreven was, naar hun werken. En de zee gaf de doden die in haar waren; en de dood en de hel gaven de doden die in hen waren; en zij werden geoordeeld, een iegelijk naar hun werken' (Openb.20:11-13). Plechtige waarheden!

..

Mijn lieve vrienden, het is mogelijk dat wij gedurende een tijd grotendeels overgelaten worden aan deze innerlijke hoogmoed en hardheid (want zo noem ik het). Zolang wij in deze toestand zijn, praten we als het om godsdienst gaat waarschijnlijk vooral over bepaalde verheven aspecten van de leerstellige waarheid, waaromtrent we in het verleden iets van diep inzicht of diepe bevinding denken te hebben gekregen. We proberen ons gemoed hiermee tevreden te stellen, zonder op dit huidige ogenblik gevoelens van de kracht der Goddelijke waarheid te hebben.

Stel dat een arm, zwak, verbroken kind van God ons een beetje catechisatie kon geven, en ons onze huidige bevinding liet toetsen, en ons vragen als deze stelde:

- Welke gebrokenheid van hart of tederheid van consciëntie voelen wij nu?
- Welke ademtochten van de ziel tot God in levenskrachtig gebed of welke Goddelijke worstelingen met de Heere hebben wij nu?
- Welke gezegende bezoeken van de Heere geniet onze ziel nu?
- Welke zoete uitgangen van geloof en liefde tot en in de Heere voelen wij nu?
- Kunnen wij nu wel of niet naar waarheid zeggen dat onze gemeenschap is met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus (1 Joh.1:3)?

Dan moeten wij óf zwijgen, of nogal kribbig antwoorden, of praten over iets wat we lang geleden voelden en genoten. Maar als de waarheid werkelijk voor de dag zou komen, is er nu heel weinig geestelijk gevoel.

J.C. Philpot in zijn preken e.a. over de dode belijder

J.C. Philpot in een preek over Efeze 1:19-20

Het geloof, dat rust, zolang het niet gelooft in, en rust op de Zone Gods in Zijn volbrachte werk, en zolang het Hem niet aangrijpt, zal niet het werk des geloofs zijn, dat God zal erkennen en bekronen met Zijn goedkeuring. De liefde, die nimmer werkt in te dringen in de verborgenheden Zijner stervende liefde, zal worden bevonden meer een liefde met mond en tong, dan in hart en leven te zijn. En de hoop, die ankert in iets, dat ten achterblijft bij het volbrachte werk des Zoons van God, zal een broze kabel zijn, die zal afknappen, of een stuk ijzer, dat vergaan is, en dat zal breken bij de eerste zware storm. Rust niet op de kennis van een paar leerstukken in de letter der Waarheid. Ga niet op in een paar voorbijgaande gedachten en gevoelens. Wees niet voldaan met een paar vluchtige overtuigingen of enkele kortstondige verlangens. Jaag ernaar de gezegende verborgenheden van het Evangelie te kennen, als het voedsel uwer ziel. Spoed u om de Zone Gods te leren kennen, niet slechts als een Gekruisigde, niet alleen maar als bloed zwetende in de hof van Gethsémané, en gekweld wordende aan het kruis van Calvarië, maar jaag ernaar Hem te leren kennen, als de verhoogde Godmens Middelaar aan de rechterhand des Vaders, altijd levende om tussentreding te doen, bekwaam om op het allerhoogst veronachtzamen, negeren en verwaarlozen.

J.C. Philpot in een preek over 1 Johannes 5:7-8

‘Want Drie zijn er, Die getuigen in den hemel: de Vader, het Woord en de Heilige Geest; en deze Drie zijn één. En drie zijn er die getuigen op de aarde, de Geest, en het water, en het bloed; en die drie zijn tot één.’

De Vader is God. Want hoe kunnen wij tot Hem bidden, Hem onze zonden belijden, Zijn grote Naam vrezen, Hem begeren te dienen, vrezen Hem te krenken, tenzij wij een levend getuigenis met ons omdragen, dat Hij is de grote en heerlijke JEHOVAH, Die iedere gedachte nauwkeurig onderzoekt, ieder woord hoort, en bekend is met ieder werk. Juist dit is het fundament der godsdienst, de grond der levende godzaligheid, het begin van de godsdienst: de kennis van de enige ware God, de grote en heerlijke JEHOVAH, met de werken van Wiens reusachtige hand wij omringd zijn aan alle zijden.

Wel, de mens die dood is in zijn zonden, of in een ijdele belijdenis der godsdienst, heeft geen kennis van deze enige waarachtige God, geen heilige eerbied jegens of vreze Gods voor de heilige Majesteit des hemels, en ook draagt hij in zijn boezem niet de bewustheid om, dat God nederziet, en iedere gedachte zijns harten leest, ieder woord zijner tong hoort, en bekend is met ieder werk zijner handen. Ook is hij zich niet bewust, dat hij gedurig zondigende is tegen Hem. Hij heeft geen gevoel Zijner vreselijke Majesteit, geen begrip van Zijn hartdoorzoekende tegenwoordigheid, geen begeerte voor Hem te wandelen in het licht Zijns aanschijns, noch enige vrees, dat hij tegen Hem zou zondigen, noch heeft hij enig besef van zijn terecht verdiend oordeel. Maar genade brengt deze dingen in eens mensens hart, en deelt dat leven Gods mede, waardoor deze voorname waarheden worden gevoeld en ondervonden.

.....

De drie getuigen uit onze tekst, de geest, het water en het bloed, kan men vinden in het hart

van de gelovigen waar zij getuigenis geven. In de eerste plaats is er de geest. Onder de geest hier versta ik niet de Heilige Geest, omdat, als ik dat doen zou, ik de getuigen der aarde zou verwarren met de hemelse. Maar onder de geest versta ik die nieuwe natuur, waarvan de Heilige Geest de Schepper en Werker is. Zoals wij lezen in Christus' eigen woorden: 'hetgeen uit het vlees geboren is, dat is vlees: en hetgeen uit de Geest geboren is, dat is geest.' (Joh. 3:6). De geest hier is dan ook niet de Heilige Geest als een onderscheiden Persoon in de heerlijke Drie-eenheid, maar die nieuwe natuur, welke de Apostel Petrus noemt 'de Goddelijke natuur' (2 Petr. 1:4), en voorts: 'de nieuwe mens,' welke is geboren uit God, is opgewekt door de kracht des Heiligen Geestes, en zetelt in het hart van een mens. Deze geest is dus die nieuwe mens der genade, die de Heilige Geest voortbrengt door Zijn eigen almachtige kracht, en opricht in het hart van een kind van God, en waarop Hij Zijn heilige invloeden teweegbrengt.

Hier is het onderscheid tussen de belijder of goddeloze en de uit God geboren heilige. De belijder of goddeloze moge een verlicht verstand hebben, lid zijn van een Evangeliekerk, vele dingen doen, die een heilige Gods doet, en evenwel in alle opzichten ontbloot zijn van die geest, die de Heilige Geest verwekt in het hart van een gelovige. Maar het kind van God - de ziel, die de hemelse geboorte heeft ondervonden - draagt in zijn boezem een beginsel om, dat niet zondigt: want die uit God geboren is zondigt niet (1 Joh. 5:18). Hij draagt in zijn boezem om een rein, heilig, en geestelijk beginsel, dat niet wordt besmet door de begeerlijkheid des vleses. Hoewel het erdoor wordt omringd, wordt het geen nadeel aangedaan.

Een zus van mij verloor eens een diamanten ring onder enige aardbeienplanten, en hoewel zij toen erg nauwlettend keek, kon ze hem niet vinden. Een jaar later ging zij naar de aardbeienplanten en vond deze diamanten ring onaangetast, en even schitterend, als op de dag, dat deze daar viel. Zo ook uit een geestelijk oogpunt, met de geest, die u in uw boezem omdraagt, hoewel deze wordt overstelpt en is overdekt met al het vreselijke vuil en de walgelijkheid van uw gemene en verdorven natuur, nochtans schittert deze als de diamant op de mesthoop. Het kan wel voor onze ogen verborgen zijn, het kan zijn, dat u niet in staat bent de luister ervan op te merken. U kunt niet zien, hoe deze schittert; maar breng hem te voorschijn, laat de zon erop schijnen, en u zult opmerken hoe deze haar kleuren uitstraalt, gelijk de regenboog in de stralen van de zon.

Bent u niet verbaasd geworden, dat de afschuwelijkste gevoelens in uw boezem hebben gewerkt? Bent u bij ogenblikken niet verbaasd geweest te denken, dat u zo gemeen zou zijn geweest? Maar op andere ogenblikken zijn er heilige begeerten en hemelse hunkeringen geweest, en met al uw gemeenheid is die geest, welke de Heere heeft geschonken, niet verontreinigd. Hier wordt het kind van God vaak misleid. Hij meent, dat hij iedere dag, dat hij leeft al reiner, al heiliger zal worden, en dat hij na een poos geen begeerlijkheden, geen gemene gedachten, geen onreine inbeeldingen zal hebben, maar langzamerhand zal worden geheiligd tot reinheid en heiligheid. In plaats hiervan ondervindt hij, dat de zonde meer aan ooit in hem werkt, en dat zijn begeerlijkheden en hartstochten zijn ziel altijd in de onreinheid en goddeloosheid storten. Maar na een tijd behaagt het de Heere hem te tonen, dat er een nieuwe natuur is - een nieuwe mens der genade in zijn boezem - en dat de één geen gemeenschap heeft met de ander, en hij begint te gevoelen, dat hij die nieuwe natuur bezit aan de vruchten en uitwerkingen, die deze voortbrengt.

.....

Zie nu uw bevinding. Wat heeft de Heere gedaan voor uw ziel? Is er daar enige strijd? Is er daar enige beweging van het werk der genade? Is de Heere daar in de aanvang, het midden of

einde van Zijn werk? Wat is God nu voor u doende? Hoe vormt het geheel één harmonieuze keten? Hoe is daar een vermengen van het bloed met het water en de geest? Vanwaar krijgt u uw sterkte en gerechtigheid? Vanwaar krijgt u uw kracht? Vanwaar anders dan van boven?

En spreken niet de geest, het water en het bloed van de heerlijkheid Gods, van de genade van de Heere Jezus Christus, en van de gemeenschap des Heiligen Geestes? Dan zult u ondervinden, dat deze Drie Eén zijn. En dit is hetgeen een wezenlijke vereniging geeft in de kinderen Gods. Meteen herkennen zij elkaar. Bij ogenblikken zal het fonkelen der ogen, slechts een woord, een enkele uitdrukking een vereniging tot stand brengen, en dit alles omdat, zoals wanneer twee druppels regen langs een ruit lopen, zij zich verenigen en één worden, zodra ze beneden zijn, zo de bevinding der heiligen Gods met elkaar overeenstemmen. Als zij worden bijeengebracht, smelten zij in één, omdat de geest dezelfde is, en dit is het fundament van alle geestelijke vereniging.

Een kind van God en een dode belijder kunt u niet bijeenbrengen. U kunt even gauw, was ik van plan te zeggen, Christus en belial bijeenbrengen, als een ware heilige Gods en een belijder. Maar de ware heiligen Gods kunnen worden samengebracht, omdat ze worden geleerd door dezelfde Geest, leven onder dezelfde invloeden, en worden gewassen door hetzelfde bloed: en deze drie getuigen zijn één. Dit is het fundament van alle éénheid en gemeenschap, van alle kerkgemeenschap, en van al het samenwandelen in een zoet gezelschap.

Vrienden, dit zijn de dingen, die wij moeten kennen door de onderwijzing Gods. Wij mogen geloven, dat wij gezonde trinitariërs zijn. Dat is niet genoeg. God moet ons gezonde trinitariërs maken door een drieëenheid in ons te vormen. Hier is het als het werk der Drieëenheid in ons hart is gewrocht. Er is de werkmanshand en het werk, de onderwijzer en de onderwijzing en Hij, Die deze genade-gevolgen in de ziel voortbrengt, is de Bron, de Fontein, waaruit het alles vloeit. Zonder dit kunnen wij een gezonde belijdenis hebben, bestendige levens leiden en in een schone uitwendige belijdenis wandelen, maar waar is onze hoop, waar is onze grond? En o, waar zullen onze zielen zijn op de laatste grote en beslissende Dag, wanneer de Heere zal opstaan om de aarde te richten? AMEN.

J.C. Philpot in een preek over 1 Johannes 2:20

Overgenomen uit Laatste preken van J.C. Philpot 1

Als een mens niet geworteld en gegrond is in de kennis van zichzelf, kan hij nooit geworteld en gegrond zijn in de kennis van Christus als Zaligmaker: 'De Zoon des mensen is gekomen om te zoeken en zalig te maken wat verloren was' (Luk. 19:10). Daarom, als een mens zichzelf niet verloren weet en niet kreunt of zucht omdat hij verloren is, blijft alles wat Jezus is en alles wat Jezus heeft voor verloren zondaars, voor zijn ogen verborgen. Dit is de reden waarom er zoveel belijdenis zonder bezitting is; zoveel van de letter zonder de Geest; zoveel leer zonder de kracht.

J.C. Philpot in een preek over 1 Korinthe 1:9

Overgenomen uit Laatste preken van J.C. Philpot 1

Er is ook een gemeenschap met onze eigen gerechtigheid. Er is een vermaak in wat wij denken voor de Heere gedaan te hebben of te kunnen doen. Onze vrije wil, ons natuurlijke vermogen, onze vroomheid als schepsel, onze vleeselijke godsdienst, kleven ons nauw aan; wij hebben een zinnelijke vereniging met al deze zaken.

Deze vereniging moet eveneens in stukken gebroken worden, anders kunnen wij geen gemeenschap met de Heere des levens en der heerlijkheid hebben. En ook deze begint tenietgedaan te worden door de komst van het voorschrift van Gods Woord, door de geestelijkheid van Gods wet. Onze eigen gerechtigheid wordt aan ons bekendgemaakt als een wegwerpelijk kleet, en wij verfoeien en verafschuwen onszelf in stof en as als de snoodste van de snoden.

J.C. Philpot in een preek over Jesaja 18:7

Overgenomen uit Laatste preken van J.C. Philpot 1

Neem iemand voordat het de Heere behaagde met kracht in zijn ziel te werken, dood in zonde of dood in een belijdenis. *Toen* was er geen verstrooiing gaande in zijn hart; *toen* vond er geen scheiding in zijn ziel plaats tussen wat van God was en wat van de mens was, wat van het vlees was en wat van de Geest was. Maar wanneer de Heere de Geest op dat mensenhart begint te waaien, vindt er onmiddellijk een verstrooiing plaats.

- Hoe vergaat het zijn gerechtigheid, die hij eerder met grote moeite bijeengeraapt had en waar hij naar keek op dezelfde manier als een vrek dikwijls zijn verzamelde schat bekijkt? Wanneer Gods toorn in zijn consciëntie bekendgemaakt wordt en de breedte en geestelijkheid van Zijn heilige wet met kracht geopenbaard worden, wordt deze gerechtigheid, die hij met zoveel moeite en zoveel inspanning opgehoopt had, verstrooid naar de vier winden des hemels.

- Hoe vergaat het zijn wijsheid, waarop hij zich eens zo beroemde boven andere mensen? Zijn heldere kennis van de leerstellingen naar de letter, zijn vertrouwdheid met Gods Woord en de goede dunk die hij van zichzelf had als een wijs en verstandig man? Zodra de adem des Heeren op de consciëntie van de zondaar begint te waaien, wordt al deze wijsheid verstrooid voor de wind. Alle kennis in zijn hoofd, heel zijn lege belijdenis, al het ijdele vertrouwen dat hij eens samengeraapt had en waar hij eens op kon bouwen, worden verstrooid en verspreid, en hij staat voor God als een volslagen dwaas.

- Hoe vergaat het zijn gebeden, die hij eens zo beheerst kon opzeggen, zijn gedachten, die zo weinig verward waren, en zijn horen, dat hij van tijd tot tijd zo aandachtig deed? Wanneer de adem des Heeren op het hart begint te waaien, wordt alles verstrooid. In plaats dat het beheerste formuliergebeden waren, bestaan zijn gebeden nu uit onsamenhangende zuchten en uitroepen. In plaats dat zijn horen vol kritiek was, bestaat nu hieruit: 'O, dat de Heere één woord op mijn arme hart wilde toepassen!'

- Hoe vergaat het zijn kracht, die hij eens kon ontplooien om zichzelf tegen de zonde te sterken, om de zonde te overwinnen en het vlees te kruisigen? Wanneer de adem des Heeren op de ziel begint te waaien, merkt hij dat hij volslagen zwakheid is.

- Hoe vergaat het zijn ijdele hoop, die hij eens bijeen kon verzamelen? Alle hoop wordt verstrooid wanneer Gods toorn in zijn consciëntie bekendgemaakt en de reinheid van Jehovah in zijn ziel geopenbaard wordt. Al zijn zekere verwachtingen worden uiteengedreven wanneer de adem des Heeren op zijn hart waait en ze in duizend stukken verstroit.

.....

Maar in welke zin is dit bijzondere volk, dat zo de HEERE der heirscharen als een geschenk gebracht wordt, 'vreselijk van dat het was en voortaan'? De woorden hebben volgens mij deze geestelijke betekenis: het volk des Heeren, die duidelijk een werk der genade in hun ziel hebben, zijn een schrik voor hun naasten. Zelfs de wereld kan in hen iets zien wat hen

onderscheidt van de grote massa der mensheid. Zelfs de belijder kan in hen iets zien wat hen van anderen onderscheidt. En hoewel belijders het beeld van Christus in Gods kinderen haten, hoewel belijders er een hekel aan hebben om de trekken van genade te zien, toch is er in Gods kinderen iets wat hen vreselijk maakt voor lege belijders, omdat zij in hun consciëntie de overtuiging hebben dat zij verstoken zijn van de dingen die ze in hen zien.

Degenen die dood in zonde zijn, en degenen die dood in belijdenis zijn, zijn geen schrik voor hun naasten. Iemand kan de rechtzinnigste leerstellingen in zijn hoofd hebben, maar als zijn leven werelds, inconsistent en goddeloos is, is hij voor niemand een schrik. Het volk des Heeren mijdt hem terecht, de wereld veracht hem verdiend, en belijders verwerpen zijn naam als kwaad. Maar waar een waarachtig werk van genade in het hart is; waar de gezegende Geest de consciëntie met Zijn almachtige vinger aangeraakt heeft en de vreze Gods als een levend beginsel in het binnenste geplant heeft; waar een afscheiding is van de wereld die in zonde of in belijdenis begraven ligt, een leven in de vreze des Heeren, in oprechtheid van hart, eenvoudigheid en oprechtheid Gods – zo iemand, wie hij ook is en of hij nu in een stad leeft of in een dorp, is altijd een verborgen schrik voor allen, en meer in het bijzonder voor degenen die de naam hebben dat ze leven, terwijl ze dood zijn.

Als u hetzelfde kunt zijn als de grote meerderheid van de belijders is; als u een zondagse godsdienst hebt, die u kunt aantrekken wanneer u uw zondagse kleren uit de kist haalt, zal niemand bang voor u zijn. Maar als u een godsdienst hebt in uw hart, op uw lippen en in uw leven, die u in uw wandel en uw doen en laten in praktijk brengt, zult u een van die mensen zijn die ‘verschrikkelijk zijn vanaf hun begin tot hiertoe’ (KJV). De Heere wijst hierop als een karakteristiek kenmerk van Zijn kinderen, dat hen onderscheidt van degenen die de gedaante hebben zonder de kracht, dat ‘vanaf hun begin’, vanaf de eerste inplanting van Goddelijk leven in hun ziel, vanaf hun eerste overtuigingen, vanaf hun eerste roepen en zuchten, vanaf hun eerste afscheiding van de wereld, vanaf hun eerste belijdenis van de waarheid in de kracht ervan, zij een schrik waren.

..

En dit zal altijd het vonnis van een *tedere* consciëntie zijn. Iemand die niets anders heeft dan de naam dat hij leeft, terwijl hij dood is – met de leerstellingen der genade in zijn hoofd zonder enig teder gevoel in zijn ziel – is nooit opgemeten, nooit uitgemeten. Hij heeft geen tedere consciëntie, geen godvruchtigheid, geen besef van Gods reinheid en heiligheid, geen beving voor Gods Woord, geen ontdekking van Gods heilige wet, geen kennis van zijn eigen boosheid en zondigheid voor Hem. Maar het volk des Heeren draagt in zijn boezem die vreze Gods die ‘het beginsel der wijsheid’ is (Ps. 111:10). Het volk des Heeren draagt in zijn boezem een teder en levend gemaakte consciëntie.

..

Maar degenen die dood in zonde of dood in een belijdenis zijn, weten niets van dit gewogen worden. Zij worden geërgerd door een eerlijk getuigenis. Zij varen in verontwaardiging en opstand uit tegen degenen die ‘het kostelijke van het snode uittrekken’ (Jer. 15:19). Zij kunnen het niet verdragen als ze horen dat de leringen en werkingen van God de Geest in het hart beschreven worden, want zij worden daardoor veroordeeld.

J.C. Philpot in een preek over Hebr. 4:15-16

Overgenomen uit Laatste preken van J.C. Philpot 1

Wie zijn dan de mensen die werkelijk Jezus kennen en met Hem verenigd zijn? De hoogmoedige, aanmatigende, ongeofende, luchtige, lichtvaardige, hardhartige, dorre

calvinisten, die wel een helder, welomlijnd systeem in hun hoofd hebben, maar net zo genadeloos zijn als het wit van een ei smakeloos is? Nee. Misschien praten zij met grote, opgeblazen woorden over Jezus. Misschien is Christus de eerste, is Christus de laatste en is Christus hun enige thema. En toch is Hij een ongekende Christus, een ongevoelde Christus, een ontoegepaste Christus, een ongenoten Christus. Want het is alleen door zwakheden dat wij gemeenschap kunnen hebben met Hem Die wordt ‘geraakt door het gevoel van onze zwakheden’, en het is alleen door verzoeking dat wij Hem leren kennen Die ‘in alle dingen gelijk als wij is verzocht geweest, doch zonder zonde’.

J.C. Philpot in een preek over Genesis 49:22-24

Overgenomen uit Laatste preken van J.C. Philpot 2

De *belijdende wereld*. Velen van hen zijn de bitterste vijanden met wie Gods gemeente geconfronteerd wordt, want ze haten de kracht, ze haten het leven Gods in de ziel. Ze houden nogal van de vruchtbaarheid die uit henzelf voortkomt, maar niet van de vruchtbaarheid die uit de werkingen van Gods genade voortkomt. Ze haten een godsdienst waarvan hun eigen consciëntie hen vertelt dat zij die niet bezitten. Ze verafschuwen een bevindelijk, levend werk van God in de ziel, omdat dit hen veroordeelt en hen doet voelen dat zij verstoken zijn van wat ze in Gods heiligen zien. Omdat dus hun vijandschap wordt opgeroepen door de kracht die in het hart der heiligen wordt tentoongespreid en de vrucht die in hun leven openbaar komt, schieten ze pijlen naar hen, namelijk bittere woorden, en doen ze hun vaak bitterheid aan. Plaats twee knechten in hetzelfde huis, van wie de een een kind van God en de ander een dode belijder is; neem twee dochters in hetzelfde gezin, van wie de een een levende ziel en de ander dood in haar belijdenis is – en u zult zien hoe Peninna Hanna kan tergen, hoe de belijder de bezitter kan treiteren. Wat een smartelijke woorden en onvriendelijke opmerkingen zullen er voortdurend geuit worden om het gemoed te kwellen en te benauwen.

J.C. Philpot in een preek over Lukas 1:78-79

Overgenomen uit Laatste preken van J.C. Philpot 2

Hoe meer wij in duisternis gezeten zijn, hoe meer wij het licht waarderen.

Velen met een hoge belijdenis verachten dit alles en varen ertegen uit als een bouwen op gestalten en gevoelens, waardoor we een Christus van onze bevinding zouden maken. Arme schepselen! Hun licht is het hebben niet waard, en het valt te vrezen dat hun godsdienst slechts een vuur is dat ze zelf ontstoken hebben, waarvan het licht hen nooit naar de hemel zal voorlichten. Maar waarom verachten ze het? Omdat zij nooit in duisternis en schaduw des doods gezeten zijn. En daarom, wat is hun licht in waarheid en werkelijkheid? Een *ignis fatuus*, een dwaallicht, een gaslamp, een meteor, een vallende ster, alles behalve de opgang uit de hoogte of de Zon der gerechtigheid. Maar 's Heeren volk laat zich niet afgeschepen worden met een gaslamp, een *ignis fatuus*, een dwaallicht. Zij moeten Jezus hebben. Zij moeten Zijn bloed op hun consciëntie, Zijn genade in hun hart, Zijn tegenwoordigheid in hun ziel hebben; zoete ontdekkingen van Zijn Persoon en werk, de fluisteringen van Zijn liefde, de aanraking van Zijn vinger, de toelachingen van Zijn aangezicht. Zij moeten Jezus voor zichzelf hebben.

Geef mij Christus, of ik sterf,

is hun gevoelen. Maar wat maakt dat zij in dit ernstige zuchten en roepen uitbreken? Zij zijn in duisternis en schaduw des doods. Was het anders met hen, ze zouden tevreden zijn te blijven zoals ze van nature zijn: duister en dood. Maar omdat ze hun toestand gevoelen, maakt dit dat ze naar de stralen van licht verlangen; en wanneer dat in hun ziel doorbreekt, kunnen ze het zegenen, omdat het van God komt en tot God leidt.

..

De poort is eng en de weg is nauw, die tot het leven leidt, en weinigen zijn er die denzelven vinden' (Matth.7:14). Graag geziene predikanten, grote bijeenkomsten en een bonte mengeling van wereldse belijders kunnen aan de belijdende gemeente een geweldig voorkomen van uiterlijke voorspoed geven. Echter, als u ze in de weegschaal van het heiligdom zou wegen, hoeveel van Gods kostelijke kinderen zou u onder hen vinden? God en de mens beschouwen zaken en personen met verschillende ogen. De mens ziet aan wat voor ogen is, het enige wat hij kan zien, maar de Heere ziet het hart aan. Niemand wordt in onze dagen meer over het hoofd gezien of, indien wel opgemerkt, meer veracht dan die kostelijke personen die de Heere liefheeft, want maar weinig mensen zijn met geestelijke onderscheiding begunstigd, om het verschil te kennen tussen het levende huisgezin van God en de huichelaren te Sion. Inderdaad, de dag zal komen dat 'de ogen dergenen die zien, niet zullen terugzien, en de oren dergenen die horen, zullen opmerken'. Maar tot dan 'zal de snode snoodheid spreken en zijn hart ongerechtigheid doen, om huichelarij te plegen en om dwaling te spreken tegen den HEERE' (Jes.32:3,6 Eng.).

..

Ik wenste wel dat er meer Londense belijders in duisternis en schaduw des doods gezeten waren. Ik wenste wel dat ze meer beproefd, meer verzocht, meer benauwd, meer geslagen, meer in stukken gehakt, meer vernederd zouden worden. Ik vrees dat er een droevig gemis aan leven en kracht in Londense belijders is; ze liggen erg in de wereld verzonken en in vleselijkheid en dood begraven. Ze hebben het nodig om goed door elkaar geschud te worden, door een hete smeltkroes of een diepe rivier te gaan, om hen tot het leven en de kracht der levende godzaligheid te brengen. Niet dat de Heere niet Zijn geoefende heiligen in deze enorme metropool heeft. Hij heeft – dat geloof ik – van het ene tot het andere einde van Londen een volk 'dat getrokken is en geplukt' (Jes. 18:2). Maar nemen we de grote massa van de belijders in hun hoofdkwartieren, ook degenen die naar wij hopen werkelijk God vrezen, dan is er alle reden om te geloven dat er velen in wereldsgezindheid verzonken zijn en dat het wat betreft Gods genade meestendeels laag tij is bij degenen die gemeenteleden zijn en tijdens bijeenkomsten de zitplaatsen vullen.

J.C. Philpot in een preek over Genesis 18:14a *'Is er iets voor den HEERE te wonderlijk?'*

Ik zou een woord willen spreken tot degenen, die menen, dat men God gemakkelijk kan smeken. En dat zij niets te doen hebben, dan te vragen en dat zij het dan terstond zullen ontvangen. Hier bedriegen de mensen zich, het is waarlijk het grote bedrog van de tijd. Zij worden door predikanten van alle kerkgenootschappen, zonder dat deze onderscheid maken, genodigd om tot Christus te komen, om van Christus gebruik te maken. En om Christus aan te grijpen. En de mensen menen, om de wijze waarop zij soms vermaand worden, soms gewaarschuwd worden, soms berispt worden, omdat zij niet aanstonds komen, dat het komen tot Christus bijna even gemakkelijk is als het komen aan het ontbijt of het komen aan het diner. En dat men Christus kan aangrijpen door de handen van een natuurlijk geloof, bijna even vlug en even gemakkelijk als wanneer iemand een brood van de ontbijttafel neemt en er

voor zichzelf een snee afsnijdt. Aldus komen zij om in hun zonden, misleid door hun eigen vrije-wils-begrippen, en misleid door hun predikanten, die voor hen prediken, alsof zij kracht hebben om tot Christus te komen, wanneer zij dat slechts wilden. Honderden sterven in ongelooft, onder het denkbeeld, dat men tot Christus de toevlucht kan nemen, wanneer het hen belieft. En dat Zijn barmhartigheid kan worden gevonden, wanneer deze slechts wordt gezocht.

Nu zou ik niet enige beperking willen stellen en nu zou ik niet enige beperking durven stellen aan de barmhartigheid van God. Deze blijft van geslacht tot geslacht. Hierop moet eeuwig worden gebouwd. En genade en genade alleen kan een zondaar behouden. Ook zou ik geen grenzen willen stellen aan de genade van God, want waar de zonde overvloedig is geweest, daar is de genade nog veel meer overvloedig. Maar ik zou dit willen zeggen, dat er met barmhartigheid en genade niet moet worden gespeeld, en niet moet worden gebeuzeld. Dat deze zaken niet als gewone zaken moeten worden beschouwd, die iedereen kan nemen of aan zijn plaats kan laten, al naar het hem belieft. Dat ze niet moeten worden rondgevent voor algemeen gebruik, en niet in manden vol van deur tot deur moeten worden aangeboden. Ik zou dit willen zeggen, dat de dingen van de zaligheid erg dierbaar en kostbaar zijn, omdat zij voortvloeien uit de raadslagen van Gods oneindige wijsheid, uit de schatkamers van Zijn grenzeloze barmhartigheid, en uit de diepten van Zijn meer dan overvloedige genade, zoals geopenbaard in de gift van Zijn geliefde Zoon, en in wat Hij heeft geleden om ze doeltreffend te doen zijn tot zaligheid. En daar God grote waarde hecht aan Zijn eigen barmhartigheid en genade, zal Hij ook ons leren hieraan grote waarde te hechten. Dit leert Hij ons door ons te doen weten, wat wij zijn geworden in de val van Adam. Door ons les op les te geven over onze eigen zondigheid, ellende, rampzaligheid en hulpeloosheid. En het duurt vaak erg lang, voordat Hij door een woord ons bange hart verkwikt of onze bezwijkende geest ondersteunt, opdat wij een gepaste waarde mogen hechten aan hetgeen waaraan God zo'n grote waarde hecht. En opdat wij het bloed van de besprenging geen alledaagse zaak zullen achten, de rijkdommen van de genade van God niet zullen versmaden, of zullen denken, dat de zaligheid te verkrijgen is op een wenken en roepen van een mens. Maar opdat wij naar de waarde van God zullen denken over datgene, waarvan God Zelf verklaart, dat het zo waardevol is.

Maar men zal uiteindelijk ondervinden, dat iedere belofte van God zal standhouden. Dat al Zijn uitspraken zullen gebeuren. En dat er niets voor de Heere te wonderlijk is, behalve een zondaar te behouden, die geen belang heeft bij het verzoenende bloed. Een zondaar, die niet wedergeboren is door de Geest van God. Een zondaar, die leeft en sterft in onboetvaardigheid en ongelooft. Maar tot degenen, in wier hart de Geest en genade van God werkzaam zijn om hun bekering ten leven te geven, een levend geloof in de Zoon van God, een goede hoop op Zijn barmhartigheid, en een liefde tot Zijn Naam, tot hen zeg ik: "Is er iets voor de Heere te wonderlijk om voor hen en in hen te doen? Daarop ziende, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon voor hen gaf, en de voornemens van Zijn genade openbaar heeft gemaakt, door een heilig werk in hun hart aan te vangen, dat Hijzelf tot hun eeuwig goed en tot Zijn eigen onsterfelijke heerlijkheid voleindigen zal?" Amen.

J.C. Philpot in een preek over Jesaja 57:19 *'Ik schep de vrucht der lippen, vrede, vrede dengenen die verre zijn, en degenen die nabij zijn, en Ik zal ze genezen.'*

1. "Verre"! Wat betekent dat? Het betekent, dat de ziel die in deze bevinding verkeert, in haar gevoelens van God gescheiden is, en zich op een oneindige afstand van God bevindt. Ik

meen dat er een uitdrukking in Psalm 61 staat, die licht werpt op het woord "verre". "Van het einde des lands roep ik tot U, als mijn hart overstelpt is; leid mij op een rotssteen, die mij te hoog zou zijn." David spreekt daar van zichzelf, dat hij "aan het einde des lands" is. En van die ver verwijderde plaats stelt hij, in zijn roepen tot de Heere, als het ware het hele bewoonbare deel van de aardbol tussen God en zichzelf. Hij spreekt van zichzelf, dat hij zich aan de verstgelegen grens van de schepping bevindt. Hij rust niet aan de boezem van God. Ook ligt hij niet aan Zijn voetbank. Ook grijpt hij Zijn sterkte niet aan. Ook is hij niet op bevindelijke wijze nabij gebracht door de toepassing van "het bloed der besprenging". Het woord "verre", en de overeenkomstige uitdrukking "van het einde des lands" wijzen op een doorleving van de afstand. Maar wat heeft de ziel in deze toestand van de gevoelde afstand van God gebracht? Een gevoel van zonde, die op de consciëntie gelegd is. Want het is de zonde, die de scheiding maakt, naar die woorden: "Uw ongerechtigheden maken een scheiding tussen ulieden en tussen uw God." De zonde heeft metterdaad scheiding gemaakt. De gevoelde zonde brengt op bevindelijke wijze scheiding tussen God en de ziel. Deze drijft haar, om zo te zeggen, naar het einde van het land. Naar de uiterste grens van het menselijke bestaan.

Welnu, dit innerlijke gevoel van "verre" te verkeren, is één van de pijnlijkste gevoelens, die een levendgemaakte ziel kan ondervinden. De goddelozen, die in werkelijkheid verre zijn, kennen op bevindelijke wijze niets van de afstand van God, want zij zijn nooit op geestelijke wijze nabij gebracht. Zij hebben geen "touwen der liefde, geen mensenzelen" gevoeld, die hen met een zoete trekking tot de troon van de Allerhoogste trekken. Zij hebben nooit gezocht naar de zoete openbaringen van de genade en de liefde van God. Maar zij leven met blijdschap, en wentelen zich halsstarrig in die dingen, die de ziel van haar Maker afscheiden. Maar degenen, die "verre" zijn in hun gevoelens, zijn zodanigen, die iets van de lieflijkheid des Heeren hebben aanschouwd, en die het kwaad van de zonde hebben gevoeld. Die op geestelijke wijze de reinheid van Jehovah en de onreinheid van het schepsel kennen, en die de inwendige vloek, de dienstbaarheid en de veroordeling van een heilige Wet hebben ondergaan. Een geestelijke ontdekking van Zijn reinheid en heiligheid, die hun eigen walgelijkheid openbaar maakte, heeft hen van hun eigengerechtigd of vermetel staan, neergeworpen, en voerde hen verre van Hem. Ze durven niet nabij te komen en zijn niet in staat om te naderen. Ze gevoelen geen enkele geestelijke toegang, maar ze zuchten en treuren over hun boze hart in de woestijn op eenzame plaatsen. En ze zijn niet in staat een enkele stap voorwaarts te doen, omdat de Heere hen niet trekt door Zijn toelaching. Een mens moet hiervan op bevindelijke wijze iets kennen, alvorens hij nabij gebracht wordt. Hoe kunnen wij een gevoel van nabijheid ondervinden, indien wij niet een gevoel van afstand hebben leren kennen? Hoe kunnen we weten, wat het is "aan het einde des lands" te zijn gebracht door de openbaring van de genade en de liefde van God, indien wij daar niet in onze gevoelens, door een zekere openbaring van de toorn van God tegen de zonde zijn heengedreven? Maar om de gezegende Heere te aanschouwen en niet in staat te zijn tot Hem te naderen. Zijn verzoenend bloed op en oneindige afstand van ons te zien. Zijn heerlijke gerechtigheid welhaast uit het oog. En Zijn beminnelijke Persoon buiten het bereik van ons geestelijk gezicht, zodat wij geen enkele toegang tot deze heerlijke wezenlijkheden genieten. Dit op een pijnlijke en gevoelige wijze te verstaan, betekent "verre" van God te zijn. En ik geloof, dat Gods volk zeer veel van dit gevoel kent.

In onze dagen is er niet veel een nabijzijn. Niet veel een vertroetelen. Niet veel een toelachen van de ziel. Niet vele liefdesbezoeken. Ook worden er niet vele liefdesblijken meegedeeld. Er wordt weliswaar overvloedig over gesproken. En er is een grote menigte mensen, die

belijden deze te bezitten, maar ik vrees dat het merendeels bedrog en namaak is. Het ware volk van God, het oprechte huisgezin, is merendeels "verre gelegen aan de zee", want het is een donkere en bewolkte tijd waarin we leven.

2 Maar de Heere heeft van een ander type gesproken, en deze beschreven als iemand, die "nabij" is. Dat wil zeggen, iemand die op bevindelijke wijze nabij is gebracht. Die het bloed der besprenging, dat hem met God verzoende, heeft gevoeld. Bij wie het deksel van zijn hart genomen werd. Aan wie kracht is meegedeeld om tot God te naderen. En die een mate van geestelijke toegang tot en een gezegende omgang met God had.

Maar wat opmerkelijk is, dezelfde belofte: "Vrede, vrede dengenen, die verre zijn, en dengenen die nabij zijn," wordt aan elk geschonken. Deze beide typen schijnen het gehele levendgemaakte huisgezin van God te omvatten, want allen die zijn levendgemaakt voor God, verkeren in één van deze beide standen. Bevindelijk van verre, of bevindelijk nabij. De tegenwoordigheid van God genietende, of Zijn afwezigheid betreurende. Vastende of feestvierende. Weeklagende of zich verblijdende. Roepende of dankende. Vertrouwd op schoot of gespeend aan de borst. Van een tussenstand wordt niet gesproken. Ook niet van een aantal dat er zich tussenin bevindt. Zij zijn in het gevoel verre of nabij. In deze tekst schijnt God geen andere standen te erkennen dan deze twee.

Laat mij echter niet verkeerd begrepen worden. Vaak bevinden we ons noch op de ene noch op de andere plaats, maar dan niet als een zaak van christelijke bevinding. Wij hebben een bevinding van het vlees, zowel als van de geest. En deze bevinding van het vlees is koudheid, dodigheid, wereldsgezindheid, ongeloof en andere verdorvenheden. Maar de Heere erkent dit niet als een christelijke bevinding, ofschoon het maar al te vaak de bevinding van een christen is. Daarom zeggen wij dat wij, voor zover wij onder de onderwijzingen en de leringen van de Geest verkeren, in onze bevinding "verre" zullen zijn en de afstand zullen betreuren, of dat wij in onze bevinding "nabij" zullen zijn en de toegang zullen genieten. Daarom sluit, geestelijk beschouwd, "verre" of "nabij" alles in.

Maar er is overal een menigte van mensen, die noch het een, noch het ander zijn. Zij zijn nooit "nabij" door de geestelijke openbaringen van de tegenwoordigheid van God. Zij zijn nooit "verre" in zielbekommering en zielsdroefheid. Zij nemen in hun beschouwing een middenplaats in. In feite is dit in het geheel geen plaats, want zij kennen niets van afkeuringen of van toelachingen, van ballingschap of van wederkeer. Zij kennen niets van de toorn, noch van de liefde van God. Van schuld noch vergeving. Van ellende noch genade. Van hulpeloosheid noch hulp. Van zwakheid noch sterkte. Maar zij staan op een ijdele belijdenis en bezitten louter de schil en de buitenkant van de Waarheid, zonder door de Heilige Geest in de verborgenheden van het heiligdom te zijn gebracht. Voor Gods volk, dat samengevat is in deze beide groepen, voor degenen die "verre" zijn en voor degenen die "nabij" zijn, is er dus een belofte geschonken. En die belofte wordt herhaald om de zekerheid ervan aan te duiden. "Vrede, vrede, degenen die verre zijn, en degenen die nabij zijn." Welk een zoetheid behelst het woord "vrede".

Bunyan stelt dit op de juiste wijze voor in zijn "Christenreize", waar hij van Christen spreekt, die nadat hij gastvrij ontvangen is in "huize Liefelijkheid", zich te slapen begeeft in de kamer, die "vrede" heet. En wat een gezegende gevoelens worden er uitgedrukt in dat woord "vrede"! Het was de erfenis, die Jezus Zijn Gemeente naliet. "Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet gelijkerwijs de wereld hem geeft, geef Ik hem u." En de apostel zegt ervan, dat deze "alle verstand te boven gaat."

Welnu, het is alsof velen, zelfs van het volk des Heeren, behoefte hebben aan geestvervoeringen en deze ook verwachten. Ik geloof, dat er een reusachtige hoeveelheid geestdrift in het natuurlijke gemoed van de mens ligt, zoals klaarblijkelijk is uit hetgeen ik de godsdienstige geschiedenis van de mensheid door alle eeuwen heen moge noemen. En dit brengt er velen toe, die op andere punten recht onderwezen schijnen te zijn, uit te zien naar wonderbaarlijke gezichten, verrukkingen en geestvervoeringen. Dingen die de natuur kan nabootsen, of die satan, als "een engel des lichts" kan namaken.

Valse kerken hebben hiervan een overvloed gekend. Er zijn enkele heel opmerkelijke verhalen in de verzamelingen van legenden van de Rooms- Katholieke kerk, van de verrukkingen en geestvervoeringen van hun zogenaamde heiligen. Satan, als een engel des lichts, kan deze dingen nabootsen om zielen te misleiden. Maar ik geloof, dat satan niet de vrede van God in de consciëntie kan brengen. Hij moge een soort van helse geestverrukking ontsteken. Hij moge de geest verbijsteren met zijn goocheltoeren en toverijen, en iemand in zijn eigen verbeelding tot "in de derde hemel" verheffen. Hij moge op de natuurlijke geestvermogens werken, en het gemoed bedwelmen met het lichte en vluchtige gas, dat hij erin blaast. Maar hij kan niet de evangelische vrede tot de consciëntie spreken. Hij kan geen heilige stilte in de ziel brengen. Hij kon de wateren van Gennésareth opzweepen in een storm, maar er was er maar Eén, Die ertegen zeggen kon: "Zwijg, wees stil." Satan moge een storm in ons vleeselijk gemoed verwekken, maar hij kan deze niet tot bedaren brengen. Hij kan geen olie op de golven gieten. Hij kan geen vrede in de ziel brengen. Ook kan hij de beroerde boezem niet tot bedaren brengen, en deze in staat stellen op God te betrouwen.

Van alle geestelijke zegeningen schijnt er geen enkele te zijn die verkieslijk is boven de vrede. En ik geloof, dat dit is wat een kind van God meer begeert dan iets anders. Want o, hoeveel ligt er begrepen in het woord "vrede". Is niet de mens van nature een vijand van God? Dan moet hij dus, om behouden te worden, verzoend worden. En dat geeft vrede te kennen. Is niet zijn hart vaak bekommerd, zoals de Heere zei: "Uw hart worde niet ontroerd"? Dan heeft hij behoefte aan vrede. En wordt zijn gemoed niet vaak geschud en geslingerd door tegenstrijdige gemoedsbewegingen? Dan heeft hij behoefte aan vrede om dit tot bedaren te brengen. En wanneer hij op zijn sterfbed komt te liggen, o, als hij daar maar in vrede kan nederliggen. Vrede met God door Jezus Christus. En als er dan een heilige bedaardheid over zijn ziel komt, die vloeit uit de geopenbaarde genade en de ondervonden verzoening, dan zal dit alle geestvervoeringen ter wereld overtreffen.

Hoe vaak lezen of horen we niet van een triomfantelijk sterfbed. En wat bazuinen de Wesleyanen, de Arminianen en de vrije wil-drijvers van elke trap en kleur, voortdurend triomfantelijke sterfbedden van hun kansels uit. En wat maken zij deze voortdurend in hun tijdschriften openbaar.

Moge God, in Zijn genade, mij een vreedzaam sterfbed schenken. Het is beter, dat men de ogen sluit met een zoete genieting van de vrede van God, die alle verstand te boven gaat, en die in het hart is uitgestort door de Heilige Geest, dan dat men al de verrukkingen en geestvervoeringen bezit, die mogen voortvloeien uit een opgewonden natuur. Maar om met vrede te worden gezegend door het bloed der besprenging, alvorens de ziel uit haar aardse tabernakel zweeft, om in te gaan in de haven van de vrede boven, dit zal een sterfbed metterdaad vreedzaam doen zijn. Dit zal iedere doorn uit de stervenspeluw trekken, en de heengaande gelovige in staat stellen om met de gelovige Simeon te zeggen: "Nu laat Gij, Heere, Uw dienstknecht gaan in vrede, naar Uw woord."

.....

J.C. Philpot in een preek over Psalm 107:4-7, De dwalende in de woestijn

Overgenomen uit Laatste preken van J.C. Philpot Deel 4

Geheiligde benauwdheden behoren tot onze grootste zegeningen; en een van hun gezegende vruchten is dat zij ons ervoor bewaren stijf te worden op onze droesem en gerust te zijn in Sion. Zorgeloze, wereldsgezinde, hoogmoedige, hebzuchtige belijders, weggezonden in vleselijkheid en dood, wanneer is ooit een geroep in hun ziel? Misschien doen zij een vormelijk gebed – een morgengebed, een avondgebed, een gezinsgebed, alles ‘zo rond als een bal’ en ‘zo koud als kerstmis’. Stijf en bevroren in vleselijkheid zijn ze zelf ijs, en ze brengen hun ijs mee waar ze maar komen.

Echter, God laat niet toe dat Zijn volk op deze koude, levenloze, bevroren, ijzige manier doorgaat, met louter vormelijke toewijding, lippendienst en gebeden die als een oude schoen versleten zijn door het langdurige gebruik. Hij zendt hun verdrukkingen, beproevingen en moeiten toe, voert hen in de woestijn, oefent hen terdege op het pad van benauwdheid, en terwijl Hij hen ondersteunt, verwekt Hij een geroep dat Hij zeker zal horen.

J.C. Philpot in brief 153

Een der meest zorgvolle, en ik mag er wel bijvoegen meest onrustbarende verschijnselen van onzen tegenwoordige tijd, is de wegneming van dienstknechten Gods, en dat er zo weinigen in hun plaats opstaan. Van alle zijden nemen dwalingen de overhand, en als wij hun eigen getuigenis zullen geloven, is er geen gebrek aan Evangeliedienaars. Maar waar worden zij gevonden, die het Evangelie prediken in de Heiligen Geest van de Hemel gezonden? Waar zijn zij, die de waarheid vermogen voor te stellen met de zoete geur, zalving en dauw des gezegende Geestes, meegedeeld aan de harten der toehoorders? Het zou mij tot blijdschap zijn te zien, dat de Heere mannen verwekte naar Zijn hart, herders, die de gemeente Gods weten te weiden, leraars die niet beschaamd behoeven te zijn, dewijl zij het Woord der waarheid recht snijden. Doch ik vrees zeer, dat het van kwaad tot erger zal gaan; en schoon de Heere altijd zal hebben een zaad, dat Hem dient, en dienstknechten door Hem zelf toegerust en uitgezonden, toch zal hun getal zeer luttel en hun gaven en genade beperkt zijn. Wat mij het meest bezwaart is, dat er in de gemeenten wel trek is om te horen, als er maar leraars waren, die het volk wisten op te voeden, met gezonde Evangelie-spijs.

J.C. Philpot in een nieuwjaarsmeditatie

Overgenomen uit de Metgezel 202101

Laten we bovenal bang zijn voor de invloed van wereldse belijders. Wie openlijk goddeloos is, kan ons niet zoveel kwaad doen. De grove vloeker, de waggelende dronkaard en de luidruchtige ruziezoeker zullen ons waarschijnlijk niet zoveel schade kunnen berokkenen. We kunnen ver bij hen vandaan blijven, zoals een zeeman geruime afstand houdt van een bekende rots, als hij de plaats nadert die op de kaart gemarkeerd staat. Evenmin zullen we veel te lijden hebben van de wettische kerkganger, de vurige arminiaan of de revolutionair. We verschillen genoeg van elkaar. Maar we moeten oppassen voor hem die met ons de waarheden belijdt die ons lief zijn, die misschien onder dezelfde of onder een vergelijkbare bediening zit, die we niet geheel kunnen afwijzen en toch evenmin kunnen aannemen. We moeten ook op onze hoede zijn voor hem, die zoals Bunyan's Praatchristen, bij elke gelegenheid het woord neemt, zelfs als er helemaal geen aanleiding is, zodat hij het genoeg heeft om de muziek van zijn eigen stem te horen. Naarmate we vaker in zijn

gezelschap verkeren, berooft hij ons echter des te meer van alle tere, ootmoedige, kostelijke en geestelijke gevoelens. Hij is de rover. Dus niet de struikrover die ons neerslaat met zijn knots, maar de zakkenroller die onze portemonnee steelt als hij naast ons zit in hetzelfde rijtuig.

J.C. Philpot gehele preek over Job 27:8-10, De verwachting van de huichelaar

Overgenomen uit het Vierde Zestal

‘Want wat is de hoop van de huichelaar, ofschoon hij gewonnen heeft, wanneer God zijn ziel zal uittrekken? Zal God zijn geroep horen, als benauwdheid over hem komt? Zal hij zich verlustigen in de Almachtige? Zal hij God aanroepen te aller tijd?’

Geliefden, Wat zou toch wel het voorname onderwerp geweest zijn, waarover Job en zijn vrienden zo ongelijk dachten? Mijn vrienden! het was, of Job een huichelaar was; ja, dan neen. Zijn vrienden, hem door zulke zware rampen verdrukt ziende, terwijl zulke driftige en weerspannige uitdrukkingen zijn mond ontglipten, kwamen gezamenlijk in hun gemoed tot dit besluit, dat een kind van God, aan de ene zijde, nooit zulke zware bezoeken van de hand des Heeren te wachten heeft en, aan de andere zijde, nooit zulk een gemelijke en weerspannige taal uit de mond van de ware gelovige gehoord kon worden, derhalve moest Job een huichelaar zijn.

Job daarentegen was te wel overtuigd, dat hij daar niet aan schuldig stond. Waarom de Heere Zijn hand tegen hem had opgeheven, wist hij niet, en waarom zijn ziel aan zulk een afmattende en rampzalige toestand overgelaten was, kon hij niet verstaan. Maar het was hem uit de vorige bedelingen Gods met zijn ziel, alsook uit de bevinding, die de Heere in zijn hart gewerkt had, zo ontwijfelbaar zeker, dat hij niet diegene was, waarvoor zijn vrienden hem hielden. Aan zulk een beschuldiging wilde noch kon hij zich onderwerpen of toegeven; en God Zelf wist, dat Job in dezen gelijk had, en dat hij, hoe verontrust ook in zijn gemoed zijnde, en welke eigengerechtigheid zich in hem ook mocht schuilhouden, nochtans vrij was van deze aantijging.

Bij wijze van antwoord dan op de aanklacht zijner vrienden, brengt Job enige merktekenen en toetsen bij, waarvan hij wist, dat hij ze bezat, en dat de huichelaars daar geen deel aan hadden. Hij zegt: ‘Zal hij zich verlustigen in den Almachtige? Zal hij God aanroepen te aller tijd?’ Job was er ten volle van overtuigd, dat geen huichelaar ooit tot het bezit dezer merktekenen kwam, en dat hij, in weerwil van al zijn list en loosheid, nooit deze twee toetsen kon doorstaan.

Doch aler wij ons verder over dit gedeelte van het onderwerp uitlaten, zal het nodig zijn, om het voorgaande gedeelte van de tekst na te gaan. En mij dunkt, dat wij dat niet eenvoudiger en beter kunnen doen, dan dezelve, zonder enige verdeling, na te gaan, en zien welk licht de gezegende Geest daarop gelieft te werpen.

Wij beginnen dan vooreerst met de aanwijzing van het karakter, voorgesteld onder de naam van HUICHELAAR. Wie hebben wij door dat woord te verstaan? Het betekent, ten minste zo wij menen, een toneelspeler’, iemand, die zich een hoedanigheid aanmatigt en een karakter voorstelt, dat geheel vreemd aan hem is - iemand, welke niet die man is, die hij belijdt te zijn. Ziedaar een uitleg, zo eenvoudig en zo kort mogelijk, van het karakter van de huichelaar.

Doch het schijnt mij toe, dat er twee klassen van deze personen zijn: de één, die weet dat hij een huichelaar is, de andere, die niet weet, dat hij tot die mensen behoort. Daar zijn er, die anderen bedriegen, alhoewel ze zichzelf niet bedriegen, en anderen, die zichzelf bedriegen, hoewel zij anderen niet misleiden. Dus geloof ik, dat er zijn, die weten, dat het met hen niet recht is, en evenwel hebben zij zich nooit tot een hartdoorzoekend God gewend, opdat Hij hen oprecht zou maken; die weten, dat zij de godsdienst omhelzen uit verkeerde oogmerken

en snode beweegredenen, en dat zij nooit door de Geest van God in enig gedeelte der waarheid geleid zijn; maar ten voordele van enige vleselijke begeerte, hebben zij een belijdenis aangenomen, zonder enige kracht van boven in hun hart te hebben gevoeld. De andere daarentegen (en hun aantal is veel groter dan de eerste, en bij menigten in de belijdende kerk te vinden), zijn personen, welke de satan zo misleidt, die zo onbekend zijn met zichzelf en met God, met Wie zij te doen hebben, en hebben zulk een dichte sluier van bedrog over hun harten verspreidt, dat zij zelfbedriegers zijn, overeenkomstig met Paulus' woorden, - en het is een plechtige verklaring: 'verleidende, en wordende verleid' (2 Tim. 3:13). Niet alleen bedriegen zij anderen, maar ook misleiden zij zichzelf, niet door snode bedrieglijke huichelarij, maar vertrouwend, dat zij oprecht zijn, leren zij dan slechts hun onoprechte toestand, 'als benauwdheid over hen komt, en God hun zielen uittrekt.' En dat het onze aandacht niet ontga, dat geen dezer twee klassen van mensen (gewoonlijk gesproken), nooit bekommerd of benauwd zijn vanwege hun huichelarij: de eerste niet, omdat hun consciëntie met een brandijzer is toegeschroeid, en de tweede niet, omdat zij ten volle overreed zijn, dat zij oprecht zijn. Zodat ik geloof, dat wij het als een aangename en algemene waarheid ervoor mogen houden, dat zij, die geoefend worden met benauwdheid, twijfelingen en vreze vanwege huichelarij, geen huichelaars zijn; en dat aan de andere zijde, die, met onbeschaamde voorhoofden en ijzeren halzen, de beschuldiging van huichelarij met grote ijver van zich zoeken af te werpen, juist, - kon gij slechts één blik in hun harten slaan - wezenlijk aan die aantijging schuldig zijn.

Zo is het ons dan duidelijk geworden, wie wij voor een huichelaar hebben te houden; zien wij nu verder, welke zijn verwachting - zijn hoop is. 'Want wat is de hoop van de huichelaar?' Hij heeft dus een hoop. De Heilige schrift spreekt van tweeërlei hoop. Er is 'een hoop, die niet beschaamd maakt,' (Rom. 5:5); 'een goede hoop door genade,' (2 Thess. 2:16); 'een hoop, welke als een anker der ziel zeker en vast is, en gaat in het binnenste van het voorhangsel' (Hebr. 6:19.) 'de hoop, die als een zuster naast geloof en liefde staat' (1 Kor. 13:13); 'en de hoop, waardoor de ziel zalig is.' (Rom. 8:24.) Maar er is een andere soort van hoop, waarvan ook in de Schrift gesproken wordt, en die zij met bijzondere en onuitwisbare kentekenen bestempeld heeft. Zij wordt, bijvoorbeeld, vergeleken 'bij een huis der spinnenkop,' - een spinnenweb; (Job 8:14), en deze gelijkenis werpt een bijzonder licht op derzelver gesteldheid. Want wat is een spinnenweb? Het is, hoe kunstig ook geweven, een vuil ding, gesponnen uit des schepsels eigen ingewanden, slechts ten voornemen hebbende, het vangen van vliegen, maar wordt door de eerste goede windvlaag vernietigd en weggevaagd. Brengt dat nu eens over in het geestelijke. 'De hoop van de huichelaar' heeft haar oorsprong uit hemzelf, zij vloeit niet voort uit enig getuigenis van God in zijn consciëntie, enige bedeling van de Geest aan zijn ziel, enig uitgaan zijner genegenheden tot de Heere Jezus, noch uit enige ontdekking van Gods tegenwoordigheid of welbehagen; maar zij is gesponnen en met alle krachtinspanning voortgebracht uit zijn eigen vuil hart. Gelijk de spin haar webben uitzet, om tot haar voeding en instandhouding de vliegen te vangen, alzo spreidt de huichelaar zijn hoop voor de ogen van de mensen uit, opdat hij de brommende vliegen, die rondom de godsdienstige wereld zweven, zou vangen, en zich voeden met hun vleierij en toejuicing. Maar, gelijk de spinnenweb, zal zij weggeblazen worden bij de eerste ontploffing van Gods toorn; - door het eerste geblaas Zijner neusgaten, zal zij worden weggevaagd en geen spoor meer na zich laten.

Maar de Heilige Schrift geeft bij Job 8:11-13, (hetzelfde hoofdstuk dat hen bij 'een spinnenweb' vergelijkt), een andere beschrijving van deze hoop, en heldert het door een andere gelijkenis op. 'Verheft zich de bieze zonder slijk? Groeit het rietgras zonder water?

Als het nog in geringheid is, [hoewel] het niet afgesneden wordt, nochtans verdort het vóór alle gras. Alzo zijn de paden van allen die God vergeten; en de hoop van de huichelaar zal vergaan.’ De hoop van de huichelaar wordt hier bij de bieze en het rietgras vergeleken. En waar vindt men hun standplaats? Niet in de voortvlietende stroom, maar in de vuile, stilstaande sloot. Zij groeit vanuit de modder, en in de modder vindt zij haar bestaan en onderhoud; drogen de modderige wateren slechts op, ziet, ‘zij verdort voor enig ander gras.’ Zo ook is ‘de hoop van de huichelaar’ niet een boom, die in een goede grond staat - zij vindt niet haar stevig en vast fundament in het werk, het bloed, de liefde, de genade en de gerechtigheid van de Heere Jezus Christus, maar groeit als een vergaande bieze uit de modder en het slijk van zijn eigen bedorven natuur. Zij is niet ‘een boom, die aan het water gepland is en zijn wortelen uitschiet aan een rivier, en wiens loof altijd groen is,’ (Jer. 17:8) maar een ellendige bieze, die in een stilstaande poel staat, en verwelkt en sterft, terwijl zij nog groen is, zodra de sloot enigszins opdroogt.

Doch laat ons zijn gewin overwegen. ‘Wat is de hoop van de huichelaar, ofschoon hij gewonnen heeft?’ Hij heeft dus een zeker voorwerp in het oog, hetwelk hem dikwijls vergund wordt te verkrijgen. Maar zijn streven naar gewin is niet noodzakelijk, noch voornamelijk bestaande in de vermeerdering van zaken, geld- of vuil gewin. Het kan inderdaad gebeuren, dat een mens een belijdenis van de godsdienst aanneemt omwille van vuil gewin; maar wij kunnen het gewin, waarvan hier gesproken wordt, niet tot die ene zaak bepalen. Zo hij zijn voornemen op enige wijze verkregen heeft, het is zijn gewin, en dat scheen Job hier te kennen te geven, daar hij geen melding maakt van enig bijzonder voorwerp, maar de aard van het gewin onbepaald laat. ‘Want wat is de hoop van de huichelaar, ofschoon hij gewonnen heeft?’

God laat hem dan zijn doeleinden verwerven. En is dit misschien geld! - terwijl Hij mogelijk ieder plan, dat Zijn volk zich voorneemt, verijdelt, en elk vooruitzicht, dat zich aan hen voordoet, wegneemt, terwijl Hij gedurig hen tot armoede brengt, en nimmer hen voorspoedig doet zijn in enige zaak, - terwijl ieder ontwerp, dat de huichelaar ter hand neemt, bloeit en welslaagt, en, gelijk de verlichte Midas, alles goud onder zijn handen wordt. Laat hij, bijvoorbeeld, enige bezigheid aanvangen, onder de minst belovende omstandigheden, een winkel oprichten in de afgelegenste buurt, en alles gaat voorspoedig, hij vindt vele begunstigers, en alle dingen gelukken hem.

Maar ik heb zo-even aangemerkt, dat wij zeer zouden mistasten, wanneer wij deze zijn verkrijging tot vuil gewin bepaalden. Elk mens heeft een bijzonder voorwerp op het oog, en, in de verkrijging van dat voorwerp, bestaat zijn gewin. Zo kan bij menigeen de goedkeuring van anderen een voorwerp zijn van al zijn streven; de goede gedachten zijner natuurgenoten, en geëerd en verhoogd te worden zijn geliefkoosd oogmerk zijn. Mogelijk is een zodanige sterk van geheugen, en ervaren zijnde in de Schriften en zeer vloeiende in derzelfer aanhaling, verwerft hij enigszins de goedkeuring van hen, die hem horen - en dat rekent hij zijn gewin. Of hij kan zijn verstand verrijkt hebben met de kennis van de waarheid der Schrift, vele teksten met grote bekwaamheid met elkaar in verband brengen, en zo het Woord ophelderen; - het kan hem tot groot vermaak strekken, ‘zichzelf te betrouwen, te zijn een leidsman der blinden, een licht voor degenen, die in duisternis zijn, en een onderrichter van de onwijze en een leermeester der onwetenden;’ hoewel hij al die tijd slechts ‘de gedaante van de kennis en waarheid’ in de letter bezat, (Romeinen 2:19,20). Of hij bezit misschien de gave van het gebed, en die gave blinkt wellicht zo in de ogen van de naamchristenen, dat zij er hun goedkeuring aan hechten; en zo kan dit ellendig schepsel zijn oogmerken gewinnen, in het ontvangen van de goedkeuring van anderen over zijn gaven.

Of het kan zijn, en dit is misschien de meest algemene zaak van allen, dat dit gewin - zijn streven bestaat in een goede mening van zichzelf. De goede mening van anderen wordt slechts nu en dan vernomen, en dan nog vaak onwillig; maar onze eigen goede mening, welk een standvastige gezellin is die! Zij gaat met ons nederliggen en met ons opstaan; er is niemand die haar tegenstaat, en zij laat altijd haar zoete vleierij in onze oren klinken. Indien een mens slechts de goede mening en de goedkeuring van zichzelf wegdraagt, dan heeft hij een voortdurende bron van vermaak voor zijn eigen gemoed geopend. Er is derhalve een grote menigte mensen, die huichelaars worden, louter door goede gedachten van zichzelf te hebben, en zij zullen alle middelen in het werk stellen om deze doeleinden te bereiken. Zijn zij door een belijdenis te verwerven? Een belijdenis zal het hun aanbrengen. Is het te verkrijgen door aanneming van de waarheden? Het zal door de waarheden verworven worden. Door het spreken over bevinding. Dat spreken zal het hun doen bereiken. Door een nederig voorkomen? Het zal geschieden. Door de verrichtingen van milddadigheid? Het zal niet achterwege blijven. Welk voorwerp de huichelaar ook op het oog moge hebben, hij zal geen kunstgreep ongemoeid laten, om zijn doel te verkrijgen. En God laat het hem toe. Hij handelt niet met hem, gelijk Hij met Zijn kinderen doet; want die laat Hij niets toe, wat niet tot hun wezenlijk geluk en welvaren is; maar Hij handelt in het geestelijke met hen, gelijk gij in het natuurlijke met uw kinderen doet. Indien gij kinderen hebt, en gij ziet hen al spelende op de straten kwaad bedrijven of twisten, dan loopt gij daar immers heen, of roept hen in huis, en indien gij het meent noodzakelijk te zijn, kastijdt gij hen. Doch ziet gij door het venster andere kinderen vechten en krakelen, gij bemoeit u daar niet mee en neemt er geen kennis van. En waarom niet? - Om de eenvoudige reden, dat het uw kinderen niet zijn; waren het de uwe, gij zoudt hen veeleer streng straffen, dan hen dingen te laten doen, die verkeerd en kwaad zijn. Alzo is het ook met hen, die Gods kinderen zijn; en die dat niet zijn. De Heere laat de huichelaars de mate hunner ongerechtigheid volmaken; Hij ziet het aan, dat 'hun ogen uitpuilen van vet, en dat zij de inbeelding des harten te boven gaan' (Ps. 73:7); 'doch Hij zet hen op gladde plaatsen, en zij worden als in één ogenblik tot verwoesting.' Het verwondere u daarom niet, dat de goddeloze en huichelaar voorspoed in deze wereld heeft en gerust en zeker is in Sion, terwijl gij in armoedige omstandigheden, of beproefd en geoefend van gemoed Zijt! Het ontzette en verdriete u dan niet, dat gij ieder oneerlijk plan en voornemen hem gelukken ziet, terwijl al uw eerlijke ontwerpen in duigen vallen en verijdeld worden! God heeft iets beters voor u bescheiden; Hij kastijdt u derhalve met verdrukkingen, gelijk een kind; maar Hij heeft een eeuwige wraak over hem uitgedacht, en daarom heeft hij zijn deel in dit leven.

Ja! daar wacht hem benauwdheid'. Overwegen wij dezelve volgens de woorden van onze tekst. 'Zal God zijn geroep horen, wanneer benauwdheid over hem komt?' Het blijkt dus, dat er een tijd zal komen, wanneer de huichelaar met benauwdheid zal omvangen worden. En welke die tijd is, heeft ook de gezegende Heilige Geest niet achtergehouden. Wij lezen in de tekst: 'Want wat is de hoop van de huichelaar, ofschoon hij gewonnen heeft, wanneer God zijn ziel zal uittrekken?' Dat is de tijd der benauwdheid voor hem: 'als God zijn ziel zal uittrekken,' - wanneer hij op zijn sterfbed zal staan voor het aangezicht van een vertoornde God, en zijn ziel zo de eeuwigheid zal ingaan! Het is voor mijn gemoed een aangename zaak, dat de tijd van des huichelaars benauwdheid hier zo onderscheiden aangetekend staat, dewijl het ons aanwijst, dat hij geen zielsbenauwdheid heeft vóórdat zijn stervensuur daar is. Hebben gij en ik daarom nu reeds enige kennis aan zielsbenauwdheid en droefheid, dan

hebben wij dit merk niet tegen ons. Zijn belijdenis der godsdienst gaat zonder kronkeling; zijn godsdienst begon noch zette nooit voort met onrust; de zijne was een gemakkelijk, zonder bekommering, - een vleesbehagend pad, van het begin tot het einde. Hij kende nimmer dat zuchten, kermen, schreien en roepen der ziel; hij keerde zich nooit op zijn leger, vol angst en bitterheid der ziel, al om en al om; zijn consciëntie leed en bloedde nooit onder wonden, striemen en etterbuilen. In al zijn belijdenis der godsdienst, is hij, door zijn gehele leven, opgeruimd, gerust en goedsmoeds geweest. Maar dan, wanneer God opstaat om 'zijn ziel uit te trekken;' - wanneer de toorn van de Almachtige, de voorsmaak en het beginsel van de eeuwige wraak in zijn ziel begint te branden, en zijn consciëntie beangst maakt, dan wordt hij voor de eerste maal benauwd en bedroefd.

Maar uit zijn benauwdheid zal hij dan tot God roepen. En, zo lezen wij in de tekst: 'Zal God zijn geroep horen?' Neen, geenszins! - En waarom zal God zijn geroep niet horen? Heeft Hij dan niet beloofd, Zijn oor tot de roependen en kermenden te zullen wenden? - Ja! dat heeft Hij gezworen; maar niet tot het geroep van de huichelaar; Hij heeft nimmer gezegd, diens geroep te zullen opmerken. Wanneer een mens zijn gehele leven lang met God de spot gedreven, Hem in Zijn aangezicht gehoond, Hem steeds getergd en Zijn volk bedrogen en gekweld heeft, - wanneer die mens tot zijn uiterste komt, en op de rand der eeuwigheid gebracht is, zullen de natuurlijke overtuigingen ten laatste zijn vleselijk gemoed een uitroep afpersen, en zal God dat geroep horen? Neen, zeg ik, God zal dat geroep niet horen, dewijl het niet het geroep is van een kind; niet het geroep hetwelk de Heilige Geest in het hart wrocht; niet de verzuchtingen van een verbroken hart en een verslagen geest in de oren van een opmerkend God. Het is niets, dan het gevolg van natuurlijke overtuigingen; en nooit beloofde God, dat te zullen horen en te beantwoorden. En bovendien is het niet zo zeer een roepen tot God om ontferming en genade, als wel een huilen uit vrees en angst, gelijk de Heere, bij Hoséa 7:14 zegt: 'Zij roepen ook niet tot Mij met hun hart, wanneer zij huilen op hun legers.' Doch hoe het dan ook moge zijn, hij heeft tevoren God nooit aangeroepen; het was bij hem alles wel, zeker en vrijmoedig. Ik geloof het zeker, dat, zo hij hier geweest was, hij zou met alle macht de opgegeven zang, die van verzekering sprak, luid meegezongen hebben. Ja, ik twijfel niet, of zijn stem zou boven de menigte zijn uitgekomen, en hoe geruster en zekerder hij was, des te meer zou hij zijn stem verheven hebben. Maar daar was bij hem geen roepen, als hij alleen in zijn kamer was - wanneer hij bij het vuur zat of met zijn hoofd op de handen leunde, ging er geen kermend gebed uit zijn ziel tot God op - wanneer hij zich door zijn dagelijkse bezigheden omringd zag, was er in hem geen verborgen zucht, dat de Heere hem in genade mocht aanzien en zegenen. Zijn godsdienst bestond nooit in een zuchten en roepen tot de Heere, maar was van haar eerste tot het laatste een samenweefsel van bedrog, geveinsdheid en huichelarij.

Zo zagen wij dan, wie en wat hij is; laat ons nu eens overwegen wat hij niet is. De Heilige Geest, sprekende door Job, legt in de tekst zekere toetsen en kenmerken neer, welke men bij dit ellendige karakter, niettegenstaande al zijn gewin, tevergeefs zou zoeken, hoewel Job wist, dat zij de bezitting zijner ziel waren. Hij zegt: Zal hij Zich verlustigen in de Almachtige? Zal hij God aanvoegen te aller tijd? Alsof hij zeggen wilde: 'Gij beschuldigt mij van huichelarij, mijn vrienden! Niettegenstaande gij mij reeds jaren gekend hebt, en de bedelingen van God met mij in verleden tijden hebt opgemerkt, nochtans nu, dewijl deze ellenden mij overkomen zijn, nu, beschuldigt gij mij van de vuilste, de zwaarste aller zonden - gij ziet mij aan voor een huichelaar. Maar ik vraag u in alle ernst (en

antwoordt mij als eerlijke mensen), roept al de huichelaars, die gij immer kende, u voor de geest; beschouwt hen in hun onderscheiden klassen; weegt en meet hen in hun verschillende gedragingen, en zegt mij, of gij in één van hen deze twee kenmerken aantreft: Zal hij zich verlustigen in de Almachtige? Zal hij God aanroepen te aller tijd?’

Gij kunt er wel op rekenen, dat zij sprakeloos voor hem zullen gestaan hebben. Niemand van hen kon zeggen, dat zij, onder al de huichelaars, welke zij ooit hadden aangetroffen, er één gekend hadden, die deze twee proeven kon doorstaan.

Overwegen wij die twee kenmerken, beide afzonderlijk.

1. Het eerste is: Zal hij zich verlustigen in de Almachtige ? Neen, geenszins! En waarom niet? Omdat hij, bij al zijn zichzelf aangematigde godsdienst, nooit een deelgenoot ener nieuwe natuur was, nooit door de Heilige Geest was wedergeboren, hem nooit een nieuw hart gegeven, noch een nieuwe geest in zijn binnenste gesteld was; - in één woord: dat er aan hem nooit een inwendig, geestelijk en bovennatuurlijk vermogen, waardoor alleen God kan gezien en gekend worden, is meegedeeld geworden. En dat was één der voornaamste redenen, waarom hij zich niet ‘in de Almachtige verlustigde.’ De natuur, hoe schoon ook gepolijst, hoe glad ook vernist, kan nooit opklimmen tot een geestelijke kennis van de eeuwige wezenlijkheden, veel minder tot een geestelijke omgang en gemeenschapsoefening met de volzalige God. Maar behalve dit, heeft hem de Heere nooit, enigermate, Zijn barmhartigheid en genade zijn ziel meegedeeld; en dientengevolge, ‘zal hij zich nooit verlustigen in de Almachtige.’

Trouwens, wat geeft het te kennen: Zich te verlustigen in de Almachtige? Het geeft een bevrediging te kennen. Van nature zijn God en de mensen in onenigheid; daar is een sluitboom tussen hen gesteld; de zonde is tussenbeide gekomen en heeft de oorspronkelijke band, die God met het schepsel samensnoerde, aan stukken gereten. De mens is geworden ‘vervreemd van het leven Gods, door de onwetendheid die in hem is, door de verharding des harten.’ Hij is in zonde geboren, en ‘het bedenken des vleses is vijandschap tegen God;’ derhalve heeft hij vereniging, bevrediging en verzoening nodig. En opdat deze vereniging aangebracht zou worden, moet er een uitwendige en inwendige bevrediging plaats hebben. De zonde moet weggenomen en gerechtigheid aangebracht zijn, en God moet een welgevallen in de zondaar hebben, voordat de uitwendige bevrediging kan plaats hebben. En deze werd aangebracht door die ene offerande van Christus aan het kruis, toen ‘Hij met één offerande in eeuwigheid volmaakte allen, die geheiligd worden.’ (Hebr. 10:14). Daarom zegt de apostel: ‘En opdat Hij die beide met God in één lichaam verzoenen zou door het kruis, de vijandschap aan hetzelfde gedood hebbende’ (Éf. 2:16).

Maar benevens deze uitwendige is er ook een inwendige bevrediging, overeenkomstig de woorden van Paulus in Rom. 5:11: ‘En niet alleenlijk dit, maar wij roemen ook in God, door onzen Heere Jezus Christus, door Welken wij nu de verzoening gekregen hebben.’ Deze bevrediging te ontvangen, wil zeggen, in ons hart en [in onze] consciëntie de bevrediging, die Christus door de plaatsvervanging van Zijn geheiligde Persoon aanbracht, te verkrijgen en te genieten; en, met al de toegenegenheden van onze ziel, de Heere Jezus Christus, als de Middelaar tussen God en mensen aan te nemen en te omhelzen.

Maar de rampzalige persoon - de ellendige huichelaar, waarvan in de tekst gesproken wordt, kende nooit de vijandschap van zijn vleselijk gemoed; de zonde werd hem nooit in haar verschrikkelijke gedaante kenbaar; de vervreemding van zijn hart van God is hem tot hiertoe onbekend gebleven; hij kende nooit iets van de vloek van Gods wet; - en dewijl hij nooit op

een bevindelijke wijze onenigheid kende, zo kon hij ook niets op een bevindelijke wijze weten van bevrediging. Ook waren zijn ogen niet verlicht geworden, noch zijn hart aangedaan, of hem kracht meegedeeld om de Heere Jezus, als de Bevrediger van de Kerk met God, te omhelzen. Daarbij heeft Jehovah God de Almachtige, nooit Zijn liefde enigszins in zijn ziel neergelaten, of hem een proef en bewijs van Zijn tegenwoordigheid meegedeeld. Hij heeft nooit het Woord gevonden en dat opgegeten (Jer. 15:16). Het is nooit zijn spijs geweest, en het bevonden 'zoeter te zijn dan honig en honigzeem.' Zijn genegenheden strekten zich nooit uit tot daar, waar Jezus zit ter rechterhand Gods; hij heeft nooit genoten, gevoelig genoten de waarheden van het Evangelie, noch waren ze zijn ziel een vergasting, als zijnde, vette dingen, vol merg en goede wijn, tot zijn droesem gelouterd en gereinigd. Bij al zijn godsdienst, genoot hij nooit het minste inzicht van de waarheden, die hij belijdt te geloven; want zij hadden geen plaats in hem, gelijk de Heere tot de Joden zeide: 'Mijn Woord heeft in u geen plaats.' De waarheden van het Evangelie werden nooit in zijn hart gegrift, noch waren zijn geestelijke spijs en drank, noch het element voor het leven zijner ziel. De tekenen van Gods gunst waren nooit zijn gelukzaligheid en zijn hemel, ja, hij kon er zich volkomen buiten vergenoegen. Inderdaad, had hij zijn (zogenaamde) godsdienst niet gehad, hij was gelukkiger geweest, dan nu, want zijn hart was in de wereld, in de dingen van het zin - en zienlijke als bedolven. Geheel zijn belijdenis was zielloos - zonder leven, en derhalve kende hij niet dat begeren, dat hijgen naar God, 'gelijk het hert schreeuwt naar de waterstromen.' Hij genoot nooit een gezegende omgang en verkeer met de Almachtige, noch wandelde en sprak met Hem, 'gelijk als een vriend spreekt met zijn vriend.' Hij zocht nimmer de eenzaamheid, opdat hij zonder verstoring, met God zou kunnen verkeren; hij verborg zich nooit in de binnenkamer, noch stak zijn hoofd in zijn peluw, opdat hij in het verborgene met de Almachtige zou onderhandelen. Hij genoot nooit de tegenwoordigheid Gods, noch treurde over Zijn afwezigheid; nooit zocht hij Zijn gunst noch vreesde Zijn fronsend [aangezicht]. Zijn hart verhief zich nooit tot de Heere, opdat Hij mocht neerdalen en zijn ziel zegenen. Zodat al zijn belijdenis, zijn gewin en zijn hoop ijdel en tevergeefs was, dewijl hem deze ene grote zaak ontbrak: 'zich te verlustigen in de Almachtige.' Geestelijke blijdschap en vertroosting waren zijn ziel altijd onbekend - zij waren zijn bevinding uitheems en zijn gewaarwording vreemd.

En nu, gij twijfelende, vrezende, beangstigde en geoefende ziel! kende gij nooit iets van dat zich 'te verlustigen in de Almachtige?' Werd uw ziel nooit uitgehaald in een onuitsprekelijk hijgen en verlangen naar de gezegende genietingen Zijner tegenwoordigheid? Was het nooit uw hartgrondige uitroep: 'Wie heb ik nevens U in den hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde!?' En zeide gij nooit tot Christus: 'Gij zijt al mijn zaligheid, en mijn ganse begeren!?' Kende gij nooit een voorwerp op aarde, hetwelk uw ziel zo zeer behaagde, dan de Heere Jezus Christus? Was er nimmer een voorwerp, hetwelk gij zo met de armen uwer toegenegenheid omhelsde, dan Zijn heerlijke Persoon? Was er niets, dat zo zeer uw hart vertederde, bewoog en gaande maakte, dan een besef Zijner stervende liefde? Is dit zo? - dan zijt gij geen huichelaar, noch kunnen alle mensen en duivelen ter wereld u een zodanige maken; want gij zijt iemand, die 'zich verlustigt in de Almachtige.' God Zelf heeft dat aangewezen, als een onuitwisbaar merkteken Zijner kinderen, als een bewijs hunner oprechtheid, en Hij heeft het in deze brandende letters van een eeuwigdurend licht aangetekend, als een getuigenis vóór hen zowel, als een kenmerk tégen allen, die, hoe hoog ook geacht, of wandelende naar hun belijdenis, zonder kennis daaraan leven en sterven.

2. Maar de Heere heeft een tweede proef in de tekst neergelegd: Zal hij God aanroepen te alter tijd? Neen, geenszins! Hoe schoon is de aanschouwing van de bewijzen, die de Heere ons in de Schrift gegeven heeft! Wanneer wij deze twee bewijzen enigszins nader beschouwen, dan zullen wij opmerken, hoe wijs zij samengevoegd zijn. Immers zullen er ongetwijfeld levende zielen zijn, die zeggen: 'De toets, zo-even aangeroord, is mij te hoog; ik vrees, dat ik mij niet in de Almachtige verlustig; dat durf ik niet te zeggen, en daarom kan ik die niet bereiken. Mijn hart is zó verhard, mijn geloof zó zwak, mijn liefde zó nietig, mijn genegenheden gaan zó naar het zin - en zienlijke uit, en mijn ziel wandelt zó vaak in zulk een donkerheid, dat ik de proef niet zal kunnen doorstaan: 'mij verlustigende in de Almachtige', daarvan schijn ik buitengesloten te zijn!' Goed, maar de Heere heeft u daarom niet afgewezen, dewijl gij tot die toets niet komen kunt; Hij geeft u hier een andere! Ontneemt daarom de eerste toets u alle hoop, de tweede verschafft u een nieuwe weder: 'Zal hij God aanroepen te aller tijd?' Ziet de wijsheid van de Heilige Geest in de optekening van deze woorden. De mensen menen soms het Woord van God te kunnen verbeteren; zij brengen er deze verandering in, en maken die wonderlijke verbetering; maar inderdaad bederven zij Gods Woord, door het met hun oordeelkundige vingers aan te raken. Veronderstel eens, dat de woorden: 'te aller tijd,' verplaatst waren, en wat zou de uitwerking zijn? - 'Zal hij zich te aller tijd in de Almachtige verlustigen? Zal hij God aanroepen?' De enkele verplaatsing van de woorden zou de beide toetsen of proeven bederven en verwoesten. Want waar is die mens, die zich altijd in de Almachtige verlustigt? En zelfs de huichelaar kan en zal God eens in zijn leven aanroepen, wanneer benauwdheid over hem komt, en God zijn ziel zal wegnemen. Zodat, door die verandering, beide de proeven bedorven en vernield zouden worden. Maar beschouwen wij de woordjes: 'te aller tijd,' zoals zij in betrekking staan met het 'aanroepen van God,' dan zien wij, hoe gepast en voegzaam zij daar staan, in overeenstemming met de bevinding ener levende ziel, en hoe zij de biddeloze huichelaar alle wijkplaats ontnemen. Roept hij dan God niet te aller tijd aan? Ach, neen! gij hoort nimmer, dat hij God aanroept, als alleen dan, 'wanneer God zijn ziel uittrekt;' en dan, als hij zó, zó zijn ellendige ziel in een nimmer eindigende eeuwigheid zal uitblazen, huilt hij op zijn leger, en roept tot God om barmhartigheid en verschoning. Maar van hem kon nooit gezegd worden, dat hij te aller tijd God aanriep; het was nimmer in hem door de hand des Geestes gewerkt, en dan juist bidt hij, wanneer hij de hel voor zich geopend ziet, waarin hij weldra voor eeuwig gedompeld zal worden. Maar de levendgemaakte kinderen Gods zijn door deze toets gekenmerkt, dat zij 'God te aller tijd aanroepen/ dat is: zij zijn een biddend, kermend, roepend en zuchtend volk - zij roepen God aan te aller tijd. Zij roepen Hem niet eenmaal, tweemaal of weinige tijden van hun leven aan, maar het is, meer of minder, hun dagelijkse en gewoonlijke oefening en werkzaamheid.

Maar wat zegt het 'God aan te roepen?' Gij zult alreeds opgemerkt hebben, dat het geroep en het aanroepen hier van elkaar onderscheiden zijn. Wij lezen niet: 'Zal God zijn aanroepen horen?' maar: 'zal God zijn geroep horen?' Ook wordt er niet gezegd: 'Zal hij te aller tijd tot God roepen?' maar: 'zal hij God aanroepen te aller tijd?' De Heilige Geest heeft hier dus een onderscheid gemaakt en ons aangewezen, dat iemand tot God kan roepen, hoewel hij Hem niet aanroept. Wij lezen in Genesis 4:26: 'Toen begon men den Naam des HEEREN aan te roepen;' en in het begin van het zesde hoofdstuk, hetwelk hiermee verbonden is, lezen wij: 'En het geschiedde, als de mensen op de aardbodem begonnen te vermenigvuldigen, en hun dochters geboren werden, dat Gods zonen de dochteren der mensen aanzagen, dat zij schoon waren, en zij namen zich vrouwen uit allen, die zij verkoren hadden.' Zo zien wij de

samenhang (want hoofdstuk 4 en 6 zijn nauw aan elkaar verbonden, daar het 5^e, als het ware, een tussenrede vormt) tussen het aanroepen van God en het zijn van zonen Gods. God aan te roepen, is Hem aan te roepen met 'een Geest der genade en der gebeden,' in eens mensens hart van boven ingestort. Het geeft derhalve een kennen van God te verstaan. Wanneer de Heere eerst de ziel een geestelijk leven mededeelt, dan plant Hij haar 'een Geest der genade en der gebeden in.' Ik houd altijd op dit kenmerk aan, dewijl ik het zo in mijzelf gevoel. Derhalve staat het bij mij vast, dat, waar God ook een ziel opwekt tot een geestelijk leven, door Zijn levendmakend werk op de consciëntie, daar deelt Hij de ziel Die Geest der genade en der gebeden mee; en Die Geest gaat nooit uit het hart verloren, totdat, 'de Geest der gebeden' verwisseld wordt met de algemene zang van lof en prijs des Lams.

Trouwens, ook geen mens riep de Heere aan, tenzij hem een Geest der genade en der gebeden werd ingeplant. Hij mag enige formuliergebeden hebben opgezegd; hij mag zich in een eigen opgedrongen vorm hebben geholpen, evenwel heeft hij God nooit aanbeden 'in geest en waarheid.' Ofwel, hij kan, gelijk zovelen doen, zomaar voor de vuist gebeden hebben, hij mag 's morgens en 's avonds, ja, zelfs zeven tijden des daags neergeknield, en zonder enige vorm te hebben gebruikt, overeenkomstig de gedachten zijns harten gebeden hebben en nochtans al die tijd geen zucht van een waar gebed in zijn ziel gehad, noch een geestelijke offerande, Gode aangenaam, door Jezus Christus, opgeofferd hebben. Maar de ziel, die 'God aanroept,' roept Hem aan door tussenkomst van de Heilige Geest 'met onuitsprekelijke zuchtigen.' Hij heeft God voor ogen, gelijk de psalmist spreekt: 'Ik stel den HEERE geduriglijk voor mij; omdat Hij aan mijn rechterhand is; zal ik niet wankelen.' (Ps. 16:8). Hij heeft bij tijden Gods tegenwoordigheid in het hart, en te allen tijde de vreze Gods in de ziel. Hij aanbidt Hem in 'geest en waarheid,' en hij dient Hem 'welbehaaglijk, met eerbied en godvruchtigheid.' Hij aanbidt geen onbekende Jehovah, maar Die hij aanbidt, kent hij, omdat God, in Zijn Wezen en karakter, geestelijk aan zijn ziel ontdekt is. En niemand kan of zal God aanroepen, totdat Hij Zichzelf eniger mate [aan] hem ontdekt heeft, en zo een hijgen, verlangen, hongeren en dorsten der ziel tot Hem heeft uitgelokt.

Maar, gelijk ik ook tevoren heb aangestipt, de grote kracht der uitdrukking ligt in de woorden: te aller tijd. Wij hebben die woorden niet in hun stelligste betekenis op te vatten, dat wil zeggen: het geeft niet te kennen, dat een kind van God geheel de dag steeds biddende is; maar zo het ééns beweldadigd werd met 'een geest der genade en der gebeden' dan verliest het nooit die geest uit het hart; maar van tijd tot tijd, wanneer het Jehovah de Heilige Geest behaagt, die geest uit te lokken en aan te drijven, stort het die in de boezem en oren van Jehovah. Bij voorbeeld: daar komen soms tegenspoeden, droefheden en verdrukkingen voor de ziel, en wanneer die komen, zal de levende ziel steeds God aanroepen; hij zal niet wachten tot de zon opgaat en schijnt, met des Heeren aangezicht te zoeken; hij zal niet wachten tot er een belofte met kracht tot zijn ziel komt, aler hij de troon der barmhartigheid met zuchten en tranen bezoekt. Maar wanneer de ziel benauwd en in de engte is, dan beginnen de gebeden en smekingen uit het hart op te stijgen tot de oren Gods. En ik geloof, zo ik iets van deze zaken weet, - hoe meer een mens door benauwdheden neergedrukt wordt, zoveel te meer zal hij God aanroepen. Wanneer alle dingen wel en effen zijn, dan zijn onze bezoeken tot de troon der genade vaak flauwer en schraler, maar wanneer de ziel belast, neergedrukt, beproefd en benauwd wordt, dan worden daardoor de smeekbeden uit onze boezem geperst, zodat een mens nooit zo biddende, zo gedurig zoekende naar des Heeren aangezicht en zijn hart voor Hem uitstortende is, als wanneer hij onder zielsbenauwdheid en droefheid verkeert. Was het zó niet bij Hanna? Wat deed haar de ziel voor de HEERE

uitstorten? Het was, omdat zij ‘in bitterheid der ziel, en zeer wenende was.’ (1 Sam. 1:10). Zij sprak ‘uit de veelheid van haar gedachten en van haar verdriet.’ (vs. 16). Wanneer bad Hizkia? Was het, toen hij de schatten van de tempel aan de gezanten van de koning van Babel vertoonde? O, neen! ik durf wel zeggen, dat, toen hij in zijn hoogmoed hun zijn schathuis met al wat erin was aanwees, was er geen gebed in zijn hart. Maar toen de profeet tot hem kwam met de boodschap: ‘bereid uw huis, want gij zult sterven!’ Toen ‘keerde hij zijn aangezicht naar den wand, en bad tot den HEERE en weende zeer.’ En wanneer riep Jona God aan? Niet toen hij slapende in het schip neerlag, maar toen hij in de buik van de walvis was, ‘riep hij tot den HEERE, uit het onderste des graf.’

Dus zijn het die tijden van zielsbenauwdheid, om zo te spreken, die het hart van Gods volk doet roepen en zuchten. En God zal Zijn oor neerbuigen en hen horen, want Hij heeft gezegd: ‘Roep mij aan in den dag der benauwdheid. Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren.’ (Ps. 50:16). Waarin ons in het bijzonder wordt aangewezen, dat dat de tijd der ziel is, om God aan te roepen, en dat dat de tijd is, wanneer God de ziel, die Hem aanroept, zal horen en verlossen. Dat wordt ons ook aanschouwelijk gemaakt in de kinderen Israëls, (welke ook voorbeelden van Gods volk waren), toen hun het leven in Egypte bitter gemaakt werd door harde slavernij, toen riepen zij tot den HEERE. Zo in hun onderscheidene ballingschappen, wanneer zij onderdrukt werden door de Midianieten, of door de Filistijnen, of door hun andere talloze vijanden, riepen zij te allen tijde den HEERE aan in hun angsten, en ‘Hij hoorde en verlost hen uit al hun benauwdheden.’ (Ps. 107).

Wederom, de aardse en ondermaanse dingen zijn dikwijls zeer tegen Gods volk. Hun pad wordt, door donkere wolken in de voorzienigheid, omsingeld, zodat zij hun weg niet zien kunnen, en dit doet hen God aanroepen. Maar de huichelaars gaan niet tot de Heere in wereldse beproevingen en benauwdheden; zij kunnen bedelen gaan om een aalmoes, en ‘leven’ gelijk zij het believe te noemen ‘op de voorzienigheid,’ terwijl zij geen ander voorwerp op het oog hebben, dan alles, wat zij kunnen, aan de ingewanden van Gods medelijdend volk te ontnemen; ofschoon een waar kind van God, op zijn eenzame zolder, de Heere aanroept en Hem smeekt uitredding te zenden. De huichelaar zal zich tot Egypte en tot Assur om hulp heenwenden, en er niet eens aan denken, die van de Heere te vragen; maar Zijn wezenlijk, oprecht kind, dat lijdend is aan armoede, zal dikwijls zijn behoeften en noden zelfs voor des Heeren volk verbergen, en tot de Heere Zelf gaan en Hem zeggen hóe en wat zij lijden onder tijdelijke benauwdheden.

De woorden te aller tijd geven verder te kennen, dat een van God onderwezen ziel, onder alle omstandigheden en staten, te allen tijde, bij elke gelegenheid, en in alle plaatsen, de Heere zal aanroepen. Gods volk zal niet wachten tot de morgen of de avond komt, opdat zij bidden mochten. Als zij de straten doorwandelen, soms zelfs als zij in wereldse gezelschappen zijn, zo zij daar, hetzij door werkzaamheden of zonder te weten ingebracht werden, of als zij zich onledig houden in de onderscheidene bedrijven van het leven, zo zal er van tijd tot tijd een opheffing en uitgaan huns harten zijn tot God. Zij moeten God aanroepen, omdat zij, zonder dat, niet waarlijk gelukkig kunnen zijn. Soms worden zij terneergedrukt door schuld, belast door veroordeling en geplaagd door zware verzoeken; God verbergt Zijn aangezicht, en zij missen datgene en kunnen niet verkrijgen, wat hun ziel verlangt te genieten. Dit veroorzaakt, dat hun ziel in kermen en smeekgebeden tot God uitgaat, opdat Hij hun ten goede mocht verschijnen, neerkomen, zegenen en verlossen.

Er kunnen hier mogelijk [mensen] zijn, die geoefend worden (gelijk ik geloof, dat velen van

Gods volk ondervinden), alsof zij huichelaars waren; en soms kunnen zij zichzelf voor de allersnoodste huichelaar, welke ooit een belijdenis der godsdienst deed, aanzien. Zij denken zichzelf zo listig en vals te zijn, alsof zij zelfs de scherpste oordeelkunde misleiden en bedrogen. Maar indien gij met deze pijnlijke vermoedens geoefend wordt, met deze twijfelingen en vrezen, ziet dan eens (en de Heere bekwame u, dat te doen in het licht van Zijn aangezicht), op deze twee gedaanten van een geestelijk karakter. Spreekt niet van úw hoop, want zij mocht 'een huis der spinnenkoppen zijn.' Roemt niet van úw gaven, want zij mochten allen tezamen in het vlees bestaan. Brengt niet de goedkeuringen van anderen bij, want zij kunnen zich met ú bedriegen. Maar ziet eens, indien gij, met de zegen des Heeren, deze twee toetsen in uw ziel gevoelt, door Zijn eigen hand daar opgetekend. Vindt gij ze daar, dan zijt gij geen huichelaar, God Zelf heeft u, door Zijn knecht Job, van de beschuldigingen ontheven. Kent gij derhalve dat 'verlustigen in de Almachtige?' Het is een plechtige vraag, mijn vrienden! Ging uw hart en ziel ooit naar de levende God uit? Gingen ooit uit uw boezem genegenheden, liefde en dankbaarheid tot de Heere? Gevoelde gij ooit, alsof gij Hem met de armen des geloofs omhelsde, en leven en sterven wilde in Zijn omhelzing? Nu, indien uw ziel dit ooit ondervonden heeft, dan zijt gij geen huichelaar; en niets kan uw eigen ellendig hart, of een aanklagende duivel opwerpen, dat u bewijzen kan, dat gij een huichelaar zijt. Of indien gij dit niet ten volle verwezenlijken kunt, dan wanneer gij iemand zijt, die God aanroept te aller tijd, zijt gij geen huichelaar. Ik bedoel niet uw familiegebeden, gezelschapsgebeden, vrouw of mans gebeden, of uw verborgen avond- en morgengebeden. Ik spreek niet van uw regelmatige gebeden, of iets anders van uw gezetheden; want ik geloof, dat er dikwijls meer van Gods Geest en meer smeking naar God en verlustiging in Hem, in uw ongeregelde schietgebeden is (ik bedoel uw innerlijke verzuchtingen zonder bestemde tijd, vorm en plaats), dan in al die dagelijkse gezetheden en regels, waarin de huichelaars zich verlustigen. Maar ik vraag u, kent gij dat zuchten en roepen bij nacht, zowel als bij dag; een uitstorten van het hart in de boezem van God, van tijd tot tijd, als de Heere dat in u werkt in benauwdheid, radeloosheid, jammer en ellenden? Deze is een toets en zeker kenmerk, waartoe geen huichelaar ooit kwam, of toekomen zal.

Maar indien geen van deze twee merktekenen in u bevonden worden, ach! wat zal - wat moet ik dan zeggen? Wel! het is zeer te vrezen, dat gij - indien gij een christen heet, - dat gij een huichelaar zijt!! Indien gij, door uw ganse belijdenis heen, nooit kennis had van wat het is, zich in de Almachtige te verlustigen; indien gij u nooit van het schepsel hebt afgekeerd, om met God te verkeren en gemeenschap te oefenen; nooit Zijn Woord dierbaar en de zoetheid van hetzelfde in uw hart gevoelde. Of indien gij niet weet, wat het is, God zó aan te roepen te aller tijd, als ik gepoogd heb dat te verklaren, ik zeg u, dat het een zwart merkteken tegen u is; en het is te vrezen, dat uw godsdienst in huichelarij begonnen, met huichelarij voortgezet, ook waarschijnlijk in huichelarij eindigen zal - of laat mij liever zeggen: eindigen zal in een onvruchtbare benauwdheid, en in een onvruchtbaar roepen, hetwelk God niet horen zal, wanneer Hij uw ziel zal uittrekken. AMEN.

J. Warburton sr. in een preek over Psalm 94:14

Overgenomen uit Evangelie van een Verbondsgod deel 2

Er zijn duizenden belijders die met geheel hun godsdienst niets van wenen afweten. Zij worden niet geleid en onderwezen zoals Gods kinderen. Laat mij u vertellen, arme ziel - indien gij er een zijt van Zijn dierbaar huisgezin - de Heere zal u ontkleden en beproeven. Hij zal u onderwijzen en vernederen. Hij zal u van elke afgod reinigen en van alle menselijke wijsheid. Hij zal van u elk verkeerd steunsel wegnemen, en u naar beneden, in de vallei der vernedering brengen, opdat Hij u - op Zijn tijd en wijze - moge verhogen. Gods volk is niet zoals vele belijders der godsdienst. Duizenden van hen kunnen de schoonheid van het gebed aantonen, en getuigen dat God er door Zijn volk om gevraagd wil zijn, opdat Hij hun verzoek hore en beantwoorde.

Het is heel eenvoudig om de kinderen van God te vertellen dat het bidden voor hen een voorrecht is. Maar zulke personen als deze, hebben er nooit een aangename waarneming of gedachte van of God hun gebeden nu beantwoordt of niet. Nimmer waken of wachten zij ongerust op een Goddelijk antwoord.
